

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1953

ΑΡΙΘ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοῦ Μαν. Ἀρχιεπισκόπου, Ἐόρτια Γράμματα.—*Ε.Γ.Μ.*, Ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας».—*Πρεσβυτ.* Ἰωάννου Σπ. Ράμφου, Ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.—*Μητροπολ.* Αἰτωλοακαρνανίας Ἱεροθέου, Οἱ Ἱεροφάται καὶ τὰ χρέη των.—*Μητροπολ.* πρώην Δήμου Βασιλείου, Αἱ κατὰ τὸ ἔτος 1845 ἀπόψεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας περὶ διοικήσεως αὐτῆς (συνέχεια).—*Αρχιμ.* Παντέλ. Καρανικόλα, Τὸ τρίτον Παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Χριστιανικῆς Νεολαίας.—*Τῆς Ἱ. Συνόδου*, Ἐγκύκλιος.—*Παρατηρήσεων Στήλη*: Ἀνώτερον παντὸς ἐπαίνου. Ἡ λαϊκὴ ἐσθέβεια.—*Χρονικά*.—*Βιβλιογραφία*.

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΠΙ Τῆς ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΙ (*)

Παναγιώτατε καὶ θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχῃ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε Κύριε Ἀθηνάγορα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Χριστοῦ τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν πανηγυρίζουσα εορτάζει ἡ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἀγιωτάτη τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία. Ξένον τοῦτο μυστήριον καὶ παράδοξον, οἷον οὐκ ἔγνω ἢ πρὸ αὐτῆς ἀνθρωπότης. Ἐν αὐτῷ γὰρ ἐτελεσιουργήθη ἡ ἕνσαρκος τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς ἐπιφάνεια ἐπὶ ἀνακλήσει τοῦ πεσόντος Ἀδάμ καὶ τελείᾳ τῶν πάντων ἀνακαινίσει.

Τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν θείαν ταύτην πρὸς τὸν ἄνθρωπον συγκατάβασιν ἐπὶ τῇ ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ ἕνσαρκῳ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ ἐν ἀγαλλιάσει ἕμνοῦσα ἀγγελικὴ ἐξ οὐρανῶν στρατιά, δόξαν μὲν ἀνέμελψε τῷ ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, εἰρήνην δ' ἐπὶ γῆς εὐαγγελισαμένη καὶ εὐδοκίαν ἐξαγγείλασα ἐν ἀνθρώποις, ἐσάλπισε τῇ οἰκουμένῃ νέας ἀπαρχὴν Ἱστορίας.

Τὴν ἕμνοδιαν ταύτην οἱ οὕτω σεσωσμένοι καὶ σήμερον ἀναμέλλοντες μέτοχοι τῆς κοινῆς ἀπάντων τῶν ὀρθοδόξων χαρᾶς, σπεύδομεν ταύτης κοινωνὸν ποιήσασθαι τὴν Ὑμετέραν γεραρὰν Κορυφὴν καὶ τὴν περὶ Αὐτὴν τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων χορείαν καὶ πᾶσαν δὴ τὴν, ἥς ἐπαξίως προΐσταται, ἀγιωτάτην Ἐκ-

κλησίαν. Ἐπὶ θύραις δὲ τελούντες τοῦ νέου τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἐνιαυτοῦ, διακαῶς εὐχόμεθα τοῦτον τῇ τε Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ συμπάσῃ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ πλήθοντα πάσης θείας ἀγαθοσύνης.

Φιλήματι δ' ἀγίῳ καὶ αὐθις Αὐτὴν κατασπαζόμενοι διατελοῦμεν,

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἡ «ἩΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ»

Ἡ καθ' ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καθιέρωσις τοῦ εορτασμοῦ τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας» ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον δείγμα τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικότητος, ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς ὁποίας θέλει ν' ἀντιλαμβάνεται τὴν ζωὴν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἀπολύτως δὲ ὀρθὴ καὶ δεδικαιολογημένη εἶναι καὶ ἡ παρ' ἡμῖν εἰσαγωγή καὶ ἐπικράτησις τῆς κοινωνικῆς ταύτης εορτῆς.

Ἀναμφιβόλως δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γλυκύτερόν τι τῆς μητρὸς καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξουν διὰ παντὸς οἰουδήποτε ἀνθρώπου τὴν ζωὴν γλυκύτερα ἀναμνήσεις ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας εἰς τὴν ψυχὴν μας ἀφήκεν ἡ μητρικὴ περίπτωσις καὶ τῆς μητρικῆς χειρὸς ἡ εὐλογημένη θωπεία, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπινον ὄν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα νὰ ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη τόσον αὐθορμητῶς εἰς πᾶσαν τοῦ βίου στιγμὴν, ὅσον τὸ γλυκύτερον ὄνομα τῆς μητρὸς, τῆς ὁποίας ἡ φιλιότης καὶ σεβασμιωτάτη μορφή ἀνεξίτηλος παραμένει εἰς τὴν σκέψιν μας μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν μας.

ὦ! Ἄν ἀντελαμβάνοντο αἱ νέαι γυναῖκες τῆς τεταραγμένης ἐποχῆς μας εἰς ὁποίου ἐξαιρετικοῦ προνομίου τὴν στέρησιν αυτοκαταδικάζονται, ὅταν ἀρνούνηται τὴν ὑψίστην τιμὴν τῆς μητρότητος, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνης δύναται νὰ εξασφαλίσουν τὴν αἰωνίαν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τόσον ποθεῖ ἡ τρυφερά τῆς γυναικὸς καρδιά!...

Ἄλλὰ δὲν εἶναι τώρα σκοπὸς μας νὰ ἐνδιατριψομεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ...

*

Ὁ αὐριανὸς εορτασμὸς τῆς «Ἡμέρας τῆς Μητέρας» συμπύπτει παρ' ἡμῖν πρὸς τὴν ἐκκλησιαστι-

* Ὅμοια Γράμματα ἐστάλησαν πρὸς πάντας τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὄρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

κὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς, καθ' ἣν πανηγυρίζεται ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐμφάνισις τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, φερούσης εἰς τὸν Ναὸν τὸν ἀρτιγέννητον Σωτῆρα, κατὰ τὴν γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκά, ἡ σύμπτωσις δ' αὕτη τῶν δύο ἑορτῶν μᾶς δίδει τὴν ἀφορμὴν καὶ ἄλλο τι νὰ ἐνθυμηθῶμεν :

Τὸ μέγα, δ. λ. ν., καὶ μοναδικὸν ἐκεῖνο εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος γεγονός, τὸ ὁποῖον καθήγασε τὴν Μητρότητα καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν κατ' ἐξοχὴν Μητέρα, ἥτις ἐξύψωσεν ἐν τῷ προσώπῳ Τῆς τὴν Γυναῖκα, τὴν τόσον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς μᾶλλον πεπολιτισμένοις λαοῖς, περιφρονουμένην. Τὸ γεγονός ἐκεῖνο κτετέθησε τὴν γυναῖκα παράγοντα κοινωνικῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀναδημιουργίας διὰ τῆς βασιλικῆς ἀξίας, ἥτις ἀπεδόθη αὐτῇ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Οἰκογενείᾳ, καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας ὄλων τῶν μετέπειτα αἰῶνων τὰ δικαιώματα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, τῶν ὁποίων εἶχον στέρηθῆ ἀπροηγούμενα γενεαὶ τῶν γυναικῶν, ἔνεκα τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποξενώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Διὰ τοῦτο καὶ ὅλως ἐξαιρετικὴ εἶναι ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐλάβεια, μὲ τὴν ὁποίαν αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες περιβάλλουν τὸ ἱερὸν πρόσωπον τῆς Παναγίας, καὶ ὅλως ἰδιαιτέρα ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται τὸ πάνσεπτόν Τῆς ὄνομα.

Ὡ! Ἄν ὅλαι αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες ἐμιμοῦντο πάντοτε καὶ τὰς ἀρετὰς Τῆς καὶ ἠκολούθουν τὸ παράδειγμά Τῆς!.. Πόσον ὁ κόσμος ὁ σημερινὸς θὰ ἦτο εὐτυχέστερος!..

Διότι εἰς τῶν μητέρων τὰς τρυφερὰς χεῖρας ἔχει ἐμπιστευθῆ ὁ Δημιουργὸς τῶν καρπῶν τῶν σπλάγχων τῶν τὰς ἀπαλὰς καρδίας!..

E. Γ. Μ.

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝ ΑΥΤΩ

[30 Ἰανουαρίου]

Ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, θεοπισθεῖσα ἐν ΚΠόλει κατὰ τὸ 1084 ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ (1081-1118)¹, ἐξετόπισε τὴν κατὰ τὴν

1. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐθεοπίσθη συνεπεῖα ἔριδος μεταξὺ τῶν χριστιανῶν περὶ τοῦ τίς ἐκ τῶν τριῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας Βασιλείου τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι ἀνώτερος τῶν λοιπῶν δῆθ. Ὅσοι «ὀπτόνεται καθ' ἓνα πρότερον, εἶτα καὶ ἄμα, ὅπου οὐκ ὄναρ» εἰς τὴν ἁγ. Ἰωάννην τῶν Εὐχαϊτῶν (α' αἰ.), εἰς δὲ ἔδωκεν τὴν ἐντολὴν νὰ καθορίσῃ καὶ διὰ τοὺς τρεῖς κοινὴν ἑορτὴν πρὸς κατάταξιν τῶν ἐρίδων. Τοὺς δύο Κανόνας τῆς ἑορτῆς ἐγραφεῖν ὁ Ἰωάν. Εὐχαϊτῶν, *Μηναῖον Ἰανουαρίου*, (ἐκδ. Βαρθολ. Κουτλουμουσιανοῦ), Βενετία, 1853, σ. 247 ἔξ. Πρβλ. καὶ *Σωφρον. Ἐπιστρατιάδου*, Ἰωάννης ὁ Μαυροπούς Μητροπολίτης Εὐχαϊτῶν, «Ἐναῖσμα» Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἀθήναι, 1931, σ. 421, 427. Περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἰδὲ *E. Lamerand*, La fête des trois hiérarques dans l'Eglise grecque, ἐν «Echos d'Orient» IV, 164—176.

αὐτὴν ἡμερομηνίαν (30 Ἰαν.) μνείαν τοῦ ἁγ. Ἰππολύτου ὡς κυρίας ἑορτῆς τῆς ἡμέρας ταύτης².

Ἐπειδὴ δὲ τὰ κατὰ τὸν ἅγιον Ἰππολύτον εἶναι ἐνδιαφέροντα, ἔνεκα τῆς παρατηρουμένης εἰς τὰ ἀγιολογικὰ μνημεῖα τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως πλήρους συγχύσεως ὡς πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ μνημονευομένου ἁγίου, παρέχομεν κατωτέρω σύντομον ἀνασκόπησιν τοῦ Ἰππολυτείου ζητήματος.

Τὰ ἀγιολογικὰ μνημεῖα ὁμιλοῦν περὶ ἐνὸς Ἰππολύτου ἐπισκόπου, ἐνὸς πρεσβυτέρου, ἐνὸς ἱατροῦ καὶ ἐνὸς στρατιωτικοῦ, τὸ ὄνομα δὲ ἐνὸς μάρτυρος Ἰππολύτου φέρεται ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ, ἔπειτα ἐπὶ τῆς Τιμπουριανῆς ὁδοῦ (Via Tiburtina)³ καὶ κατόπιν ἐν Ῥώμῃ.

Εἰς τὸ Μηνολόγιον τοῦ Βασιλείου⁴ (τῆ 29 Ἰαν.), τοὺς συναξαριστὰς καὶ τὰ Μηναιῖα (τῆ 30 Ἰαν.), ὁ ἁγ. Ἰππόλυτος ὀνομάζεται Πάπας καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀφήγησιν ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Κλαυδίου μετὰ τῆς Χρυσῆς, τοῦ Κενσοῦθίου, τοῦ Σαββίνου καὶ πολλῶν ἄλλων⁵, οἵτινες ὀνομαστὶ ἀναγράφονται ἐν τῷ Συναξαρίῳ τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως τῆ 30 Ἰανουαρίου. Ἀλλὰ Ἰππόλυτος Πάπας ἐν τῇ ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ οὐδέποτε ὑπῆρξε καὶ δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐπισκοπικούς καταλόγους. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ Κλαυδίου β' (268—270) πάπαι φέρονται ὁ Φηλιξ α' (269—274) καὶ ὁ Διονύσιος (259—268). Ἐν τῷ ρωμαϊκῷ μαρτυρολόγιῳ οἱ μάρτυρες οὗτοι ἀναφέρονται κεχωρισμένως, τῆ μὲν 24 Αὐγούστου ἡ μάρτυς Χρυσῆ ἄνευ τῶν συνοδῶν τῆς, τῆ δὲ 22 Αὐγούστου ὁ ἱερομάρτυς Ἰππόλυτος, Ἐπίσκοπος Πόρτου Ῥώμης⁶, ὑποστὰς τὸ μαρτύριον διὰ πνιγμοῦ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου (222—235). Ἐν τῷ ρωμαϊκῷ ὁμοῦ μαρτυρολόγιῳ τῆ 30 Ἰανουαρίου ὑπάρχει Ἰππόλυτος πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅστις, περιπεσὼν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Νοβάτου καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἐμαρτύρησε κατὰ τὸν γ' αἰῶνα. Εἰς ἐρώτησιν τινῶν ποίαν πίστιν θεωρεῖ ἀληθῆ ὁ Ἰππόλυτος οὗτος ἀπήντησεν: «Αὐτῆν, τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ θρόνος τοῦ Πέτρου» καὶ ἔτεινε τὸν τράχηλον εἰς τὸν δῆμιον. Ὁ ποιητὴς Προυδέντιος (348—405 περίπου)⁷ παρουσιάζει τὸν Ἐπίσκοπον Ἰππολύτον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐν τῷ ρωμαϊκῷ Πόρτῳ ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Νοβάτου, τῶρα ὁμοῦ ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ ἀποθνήσκοντα μαρτυρικῶς παρασυρθέντα ὑπ' ἀλόγων. Ἀλλ' ἐν τῷ ρωμαϊκῷ μαρτυρολόγιῳ τῆ 13 Αὐγούστου⁸ ὑπάρχει μάρτυς Ἰππόλυτος στρατιωτικὸς,

2. *Synax. Eccl. CP.* σ. 431 ἔξ.

3. *Hip. Delehaye*, Les origines du culte des martyrs, Bruxelles, 1933, σ. 278, 283.

4. *Migne* 117, 285.

5. *BHG*² 466. *BILL.* 810.

6. *Martyrolog. Romam.* (Propyl. ad Acta SS. Decem.) 1940, σ. 357.

7. Αὐτόθι σ. 353. Ἐν τῷ Συναξαρίῳ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (σ. 431) περὶ τοῦ ἁγ. Ἰππολύτου πᾶσα λέγεται, ὅτι «χεῖρας καὶ πόδας συνδεθεὶς τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης καταποντίζεται».

8. *Peristephanon XI.*

9. *Martyrol. Roman.* (ἐνθ' ἄν. σ. 336). Ἡ μνήμη τοῦ

ὅστις ἀπέθανε καὶ οὗτος παρασυσθεις ὑπ' ἀλόγων. Ὁ Βαρόνιος ἐν τῷ μαρτυρολογίῳ του (τῇ 30 Ἰανουαρίου), παραπέμπων εἰς τὰ μαρτυρολόγια τοῦ Βέδα, τοῦ Οὐζουάρδου καὶ τοῦ Ἄδον, παρατηρεῖ, ὅτι παρὰ τῷ Προυδεντίῳ συνδυάζονται εἰς ἓν πρόσωπον τρεῖς ὁμώνυμοι μάρτυρες, ὁ στρατιωτικὸς Ἰππόλυτος τῆς 13 Αὐγούστου, ὁ ἐπίσκοπος Ἰππόλυτος τῆς 22 Αὐγούστου καὶ ὁ πρεσβύτερος Ἰππόλυτος Ἀντιοχείας τῆς 30 Ἰανουαρίου.

Τὰ τόσον διάφορα ταῦτα στοιχεῖα τῶν ἀγιολογικῶν μνημείων, καὶ μάλιστα ἢ ὑπὸ τοῦ Βαρονίου γενομένη ταύτισις, περιέπλεξαν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τοὺς διαφόρους κριτικὸς καὶ ἐπιστήμονας. Ἐδοκιμάσθησαν ὑπ' αὐτῶν ὅλοι οἱ συνδυασμοί, μὴ ἐξαιρουμένων μηδὲ τῶν μᾶλλον ἀπιθάνων. Ἐπιληφθεὶς πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ διαπρεπὴς Βολλανδιστὴς ἀγιολόγος Hippolyte Delehaye ἐν τῇ πραγματείᾳ του «Recherches sur le légendier Romain»,¹⁰ ἀσχολεῖται διὰ μακρῶν περὶ τοῦ Ἰππολυτείου τούτου ζητήματος, τὸ ὁποῖον περιήγαγεν εἰς σκληροτάτας συγχύσεις τοὺς κατὰ καιρὸν ἐρευνητάς.

Αἱ λύσεις, γράφει, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπετεύχθη μεταξὺ τῶν ἐρευνητῶν σχεδὸν συνεννόησις εἶναι αἱ ἑξῆς:

Ἐκ τῶν προτέρων ἀπεκλείσθησαν δύο ὁμώνυμοι μάρτυρες Ἰππόλυτοι, λίαν εὐδιάγνωστοι, ὁ τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὁ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου τούτων ὑπάρχουν σαφεῖς μαρτυρίαι. Οὕτω τὸ συριακὸν μαρτυρολόγιον τῇ 30 Ἰανουαρίου σημειώνει: «Ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ πόλει Ἰππόλυτος» ὁ δὲ τύπος τοῦ Ἰερωνυμικοῦ μαρτυρολογίου (τῇ 30 Ἰαν.), ἠντλημένος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μαρτυρολογίου, εἶναι πληρέστερος: «In Antiochia passio sancti Hippolyti episcopi de Antiquis»¹¹. Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις

μάρτυρος τούτου ἀγεται ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῇ 9 Αὐγούστου μετὰ τῆς τοῦ ἁγ. Λαυρεντίου τοῦ ἀρχιδιακόνου. Synax. Eccl. CP. σ. 882. BHG² 976—78.

10. «Analecta Bollandiana» τ. LI (1933) σ. 58—66.

11. *Martyrol. Roman.* (ἐνθ. ἀν. σ. 41). *Commentar. martyrol. Hieronym.* (Acta SS. Novem. II, 2, σ. 68).

τοῦ Ἰερωνυμικοῦ μαρτυρολογίου μᾶς παραπέμπων εἰς τὸ ἀπολεσθὲν βιβλίον τοῦ Εὐσεβίου, τὸ περιέχον τὰ Ἄκτα τῶν πρὸ τοῦ μεγάλου διωγμοῦ τοῦ Διοκλητιανοῦ μαρτυρησάντων. Τοιοῦτος ὅμως ἱερομάρτυς Ἰππόλυτος δὲν προσέτη, ὡς γνωστόν, τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας¹² ἐπομένως ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος ἀγνωστού ἔδρας. Ἄλλο μνημεῖον, ἀποδιδόμενον ἐσφαλμένως εἰς τὸν αὐτὸν ἐκκλησ. ἱστορικόν, ἀλλὰ ἀντιοχικῆς προελεύσεως τάσσει τὸν Ἰππόλυτον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰθαγενῶν μαρτύρων¹³. Ἄλλας πληροφορίας περὶ τοῦ ἱερομάρτυρος τούτου δὲν ἔχομεν.

Τὰ δὲ περὶ τοῦ δευτέρου μάρτυρος Ἰππολύτου τῆς Ἀππίας ὁδοῦ, ἠγέτου τῆς ομάδος, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἕλληνες μάρτυρες», μνημονομένου ἐν τῷ μαρτυρολογίῳ τοῦ Ἰερωνύμου τῇ 19ῃ Ἰουνίου, ἐκτίθενται εἰς ἓν μαρτυρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐλάχιστα ἀνεγνώσθη, πιθανῶς τοῦ στ' αἰῶνος, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀφήγησις, κατὰ τοὺς ἐρευνητάς, εἶναι ἄνευ ἀξίας, ἀλλ' ἡ ἰδιάζουσα προσωπικότης τῶν μαρτύρων προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας καὶ τοῦ τόπου τῆς ταφῆς.

Οἱ τρεῖς ὁμώνυμοι Ἰππόλυτοι, ὁ πρεσβύτερος, ὁ στρατιωτικὸς καὶ ὁ ἱατρός, εἶναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὡς προκύπτει ἐκ τοπογραφικῶν καὶ λειτουργικῶν δεδομένων¹⁴.

Ὡς πρὸς τὸν Ἰππόλυτον ἐπίσκοπον, παρατηρήθη ὅτι «ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἰδιότης Ἐπισκόπου Ρώμης, τῆν ὁποῖαν ὁ Ἰππόλυτος προσέλαβεν εἰς τοὺς τίτλους τῶν ἔργων του, ἐνέβαλεν

εἰς ἀμχανίαν ταχέως τοὺς διαφόρους ἐρευνητάς, μὴ εὐρίσκοντας τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς ἐπισκοπικούς κα-

12. Ἰδὲ κατάλογον τῶν πατριαρχῶν Ἀντιοχείας ἐν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου (Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν). Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, Ἀλεξάνδρεια, 1951 σ. λστ' ἔξ.

13. Εἰς τινὰ ὁμιλίαν ἐκφανθῆσαν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπεκάλυψαν κατάλογον μαρτύρων ἀναγράφοντα ὡς τελευταῖον αὐτῶν ἓν Ἰππόλυτον. Εἰς τὸν ἀγνωστὸν τοῦτον μάρτυρα ὁ Ἄδον, ἐπηρσασθεὶς προφανῶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν κεφ. 33 καὶ 35 τοῦ στ' βιβλίου τῆς ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου, ἀπέδωκεν ὅτι ὁ Δάμασος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Προυδέντιος εἶπον περὶ τοῦ Ἰππολύτου Ρώμης.

14. Delehaye («Analecta Bollandiana» ἐνθ. ἀν. σ. 59, 60).

Τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγ. Ἰππολύτου
(Τοιχογραφία ἱ. μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, ἰστ' αλ.)

ταλόγους. Ὁ Εὐσέβιος ἀγνοεῖ ποῦ ὑπῆρξεν ἐπίσκοπος, τὸ δὲ σπουδαιότερον, ἀγνοοῦν καὶ ὁ Ἱερώνυμος καὶ ὁ Ρουφῖνος»¹⁵.

Ἀπομένει ὁ Ἱππόλυτος τοῦ ῥωμαϊκοῦ Πόρτου, τοῦ ὁποῦ ἐπίσκοπον ἀναφέρουν αὐτὸν μερικὰ κείμενα. Ὁ ἀρχαιότερος συνδυάσας τὸν Ἱππόλυτον, ὡς εἶδομεν, πρὸς τὴν παράλιον ταύτην πόλιν ἦτο ὁ ποιητὴς Προεδέντιος, ἐκ τῶν λεγομένων του ὁμοῦ προκύπτει, ὅτι οὗτος μόνον ἔνα Ἱππόλυτον γνωρίζει, τὸν τῆς Τιμπουρτιανῆς ὁδοῦ, ὅστις ἐτιμάτο ἐν ὁμωνύμῳ κατὰ ἐν Πόρτῳ καὶ ὅστις, διὰ τῆς παροδου τοῦ χρόνου, ἐνεφανίσθη ὡς Ἱππόλυτος τοῦ Πόρτου. Τὰ ἄκτα τῆς μάρτυρος Χρυσῆς, ἅτινα σφύζονται ἑλληνιστί¹⁶, ἐμφανίζουν ἔξω τῆς Ἰταλίας τὸν νέον τοῦτον ἅγιον, δημιουργοῦντα τοιοῦτοτρόπως νέας συγχύσεις. Οὕτω ἐξηγοῦνται τὰ κείμενα τοῦ Πασχαλιου Χρονικοῦ, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Ἱππόλυτον Ρώμης: «Ἱππόλυτος τοῖνον, ὁ τῆς εὐσεβείας μάρτυς, ἐπίσκοπος γεγονὸς τοῦ καλουμένου Πόρτου πλησίον τῆς Ρώμης, ἐν τῷ πρὸς ἀπάσας τὰς αἰρέσεις συντάγματι ἔγραψεν» καὶ τοῦ Γεωργίου Συγγέλλου: «Ἱππόλυτος ἱερός φιλόσοφος, ἐπίσκοπος Πόρτου τοῦ κατὰ τὴν Ρώμην». Ὁ τίτλος τοῦ ἐπισκόπου εἶχεν ἤδη ἀποκτηθῆ, ἀλλ' ἦτο ἀγνωστον τὸ ὄνομα τῆς ἑδρας. Πᾶσαι, λοιπόν, αὗται αἱ περὶ τοῦ Ἱππολύτου πλάνα, εὐροῦσαι θέσιν ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ μαρτυρολογίῳ, ἐπεσκοτίσαν τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων. Οὕτω διετυπώθησαν ἐν αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ Ἱππολύτου τῆ 30 Ἰανουαρίου ὡς ἑξῆς:

«Antiochiae passio beati Hippolyti presbyteri, qui Novati schismate aliquantulum deceptus, sed operante gratia Christi correctus, ad unitatem ecclesiae rediit, pro qua et in qua postea illustre martyrium consummavit. Hic rogatus a suis, quatenam secta verior esset, execratus dogma Novati, eam fidem dicens esse servandam, quam Petri cathedra custodiret, ingulum praebuit».¹⁷

Ἡ σύντομος αὕτη ἀνερευνήσις τοῦ Ἱππολυτείου ζητήματος φέρει τὸν γράφοντα συμφωνοῦντα πρὸς τὸ πόρισμα τοῦ ἀειμνήστου Delehaye.¹⁸ Πρόκειται δηλαδὴ προφανῶς περὶ συνδυασμοῦ τοῦ Ἱππολύτου τοῦ θρούλου τῶν μαρτύρων τῆς Ostia Tiberina¹⁹ πρὸς

15. Αὐτόθι σ. 61.

16. BHG² 466. Ἡ μάρτυς Χρυσὴ (Aurea) εἶναι ἡρωὶς ἐνὸς θρούλου, στερομένου ἱστορικῆς ἀξίας. Ὅτι δὲ εἶναι ἀξιοσημείωτον εἶναι ἢ ὑπὸ τοῦ πάπα Σεργίου α' ἐν τέλει τοῦ 5^{ου} αἰ. παλινρόθωσις μιᾶς βασιλικῆς φερωνύμου τῆς μάρτυρος Χρυσῆς.

17. Τὴν Χρυσὴν καὶ τοὺς σὺν αὐτῇ μαρτυρήσαντας ἐν Ὅστια ὁ Βαρώνιος, κατὰ τὰ ἄκτα, ἀναφέρει εἰς τὸ ἔτος 229, εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξ. Σεβήρου, οἱ δὲ Βολλανδισταὶ εἰς τὸ ἔτος 252.

18. Delehaye, ἐνθ. ἀν. 63—65.

19. Αὐτόθι σ. 66.

20. Ἡ Ὅστια ἦτο παρὰ τὸν λιμὴν τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τοῦ Τιβέρεως, ἤρχισε δὲ νὰ παρακμάζῃ ἀπ' ἧς ἐποχῆς ὁ αὐτοκρ. Κλαύδιος α' ἰδρυσέν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Τιβέρεως καλλίτερον λιμὴν, τὸ ῥωμαϊκὸν Πόρτον. Ὑπάρχουν εἰδήσεις καθ' ὅσον περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5^{ου} αἰ. ἀμφότεροι οἱ λιμένες, ἢ Ὅστια καὶ τὸ Πόρτον, ἦσαν αὐτοτελεῖς ῥωμαϊκαὶ ἐπισκοπαί.

ΟΙ ΙΕΡΟΨΑΛΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΩΝ (*)

Οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, θείῳ Πνεύματι κινούμενοι, ὥρισαν ἵνα κατὰ τὴν θείαν λατρείαν ψάλλονται ὕμνοι πρὸς δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἱεροὶ ὕμνογράφοι συνέθεσαν θαυμασίους καὶ κατασκευαστικὸς ἱεροὺς ὕμνους, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀκροαζομένων αὐτῶν, εὐσεβεῖς δὲ ψάλλται ἐτόνισαν εἰς τὴν πάτριον καὶ ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν, τοὺς ὕμνους τούτους, ὥστε ἡ θεία λατρεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας νὰ διακρίνηται διὰ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ἐπωφελεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν μετ' εὐλαβείας παρακολουθούτων τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἀλλὰ μὴν, πνεῦμα ξένον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπέσθη, κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη, εἰς τὴν θείαν λατρείαν καὶ οὕτω τινὲς τῶν Ἱεροψαλτῶν, εὐτυχῶς ὀλίγοι, ἐπιλήσιμονες γενομένοι τοῦ ἱεροῦ τόπου, εἰς ὃν εὐρίσκονται, καὶ τῆς ἱερότητος τῆς θείας λατρείας καὶ μὴ ἀντιλαμβανόμενοι Ποῖον λατρεύουν, δεικνύουσι τρόπον ὅλως ἀνάρμοστον πρὸς τὸ ὑψηλὸν αὐτῶν ὑπόδηγμα, ὡς π.χ. προσέρχονται ἀποῦ πάρωσι ρόφημα, ἢ ἐν τῷ ναῷ τρώγουσιν ἀντίδωρον πρὸ τῆς ἀπολύσεως, εἰσέρχονται εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα διαρκούσης τῆς θείας λατρείας, ἐξέρχονται τοῦ ἱ. ναοῦ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Ἀναγνωσμά-

(*) Ἐξ Ἐγκυκλίου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλοκαρνανίας κ. Ἱεροσθένος πρὸς τοὺς Ἱεροψαλτάς τῶν ἱ. ναῶν τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ.

τὸν Ἱππόλυτον Ρώμης,²⁰ τὸν γνωστότατον συγγραφέα, τελευτήσαντα ἐν Σαοθηνίᾳ, τοῦ ὁποῦ τὸ ἱ. λείψανον, ἀνακομισθὲν τῇ 13 Αὐγούστου πιθανῶς τοῦ 236 εἰς Ρώμην, ἐτάφη εἰς ἐν τῶν κοιμητηρίων τῆς Τιμπουρτιανῆς ὁδοῦ.²¹

Λίαν ἐνωρίς ὁ ἅγ. Ἱππόλυτος κατέστη δημοφιλὴς ἐν Ρώμῃ, ὅπου ἰδρυσθῆ ἐπ' ὀνόματί του μικρὰ βασιλικὴ ἐν ἀρχῇ τοῦ 5^{ου} αἰῶνος.

Κατὰ ταῦτα, ὁ παρ' ἡμῖν τῇ 30 Ἰανουαρίου ἐορταζόμενος ἅγιος, τοῦ ὁποῦ τὸν Κανόνα ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης μοναχός,²² οὐχὶ ἀκριβῶς φέρεται εἰς τὰ συναξάρια καὶ τὰ Μηναῖα, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ ἐλέχθη, ὡς πάπας Ρώμης μαρτυρήσας ἐπὶ Κλαυδίου β' διὰ πνιγμοῦ.

Πρεσβ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠ. ΡΑΜΦΟΣ π. Θ.

20. Martyrol. Roman. (ἐνθ' ἀν. σ. 41). Comment. martyr. Hieronym. (ἐνθ' ἀν. σ. 68). Περὶ τοῦ Ἱππολύτου Ρώμης ἰδὲ Δημ. Μπαλάνου, Πατρολογία, Ἀθήναι, 1930, σ. 119 ἐξ.

21. Delehaye, ἐνθ' ἀν. σ. 60. Πρβλ. Delehaye Les origines du culte des martyrs (ἐνθ' ἀν. σ. 269).

22. Μηναῖον Ἰανουαρίου (ἐνθ' ἀν. σ. 240). Ἐν τέλει τοῦ Κανόνος τούτου, ὅστις ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, ἐτέθησαν καὶ τὰ στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

των ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θείου Κηρύγματος, ἐσθίουσι καραμέλλας διαρκούσης τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, συζητοῦσι μετ' ἄλλων, δίδοντες τὸ κακὸν παράδειγμα τῆς ἀταξίας, δὲν σέβονται τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐν γένει παρουσιάζουσι συμπεριφορὰν ἀσεβῆ, ἀγνοοῦντες βεβαίως ὅτι «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται».

Τινὲς πάλιν, πρὸς εὐχαρίστησιν δῆθεν τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ πρὸς κατὰπτωσιν τῆς θείας λατρείας, ψάλλουσι κατὰ ἀνοίκειον τρόπον, δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ ἐξαπολύσωμεν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1579)1949 Ἑγκύκλιον (Βιβλίον ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ σελ. 64), ἐν ἣ μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφομεν τὰ ἑξῆς: "Ἀς ἀποφεύγεται οἱ λαρυγγισμοὶ καὶ αἱ παραμορφώσεις τῆς φωνῆς. Ὁ ἱερός ναὸς εἶναι τόπος θείας λατρείας καὶ οὐχὶ αἰθουσα διδασκαλίας μουσικῆς ἢ κοσμικῶν κέντρων. Ἡ ἁγία ἐν Τρούλλῳ ΣΤ' Οἴκουμηνικῆ Σύνοδος διαγορεύει: «τοὺς ἐπὶ τὸ ψάλλειν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις παραγινόμενος, βουλόμεθα μῆτε βοαῖς ἀτάκτοις κεχρησθῆναι, καὶ τὴν φύσιν πρὸς κραυγὴν ἐκβιάζεσθαι, μῆτε τι ἐπιλέγειν τῶν μὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀρμοδιῶν τε καὶ οἰκείων, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ κατανύξεως τὰς τοιαύτας ψαλμωδίας προσάγειν τῷ τῶν κρυπτῶν ἐφόρῳ Θεῷ» (Κανὼν ΟΕ)". Ἀνάγκη ν' ἀντιληφθῶμεν, ὅτι πρὸ τοῦ Κυρίου τῶν κυριευόντων πάντες εἴμεθα γῆ καὶ σποδὸς καὶ ἐπομένως μετὰ προσοχῆς, ταπεινώσεως καὶ ἄκρας εὐλαβείας ὀφείλομεν νὰ λατρεύωμεν τὸν Κύριον τῆς δόξης, «τὰ Χερουβείμ μουσικῶς ἐκονίζοντες». Ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν χρυσοῦν ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν περίοδον τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅτε ἡ θεία λατρεία θεαρέστως καὶ θεοπρεπῶς ἐτελεῖτο. Ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι τὰ ἱερὰ ἄσματα ψάλλονται πρὸς εὐχαρίστησιν οὐχὶ τῶν μοντερινόντων, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. "Ὅχι ὅ,τι θέλουν οἱ δῆθεν ἐξευλιγμένοι, ἀλλ' ὁ ὑμνούμενος Κύριος, ὅχι ὅ,τι ζητοῦν οἱ περὶ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἐρχόμενοι, διὰ «νὰ σκοτώσουν τὴν ὥραν», ἀλλ' ὅ,τι πρέπει διὰ τοὺς ὄρθρου βαθέος ἐκκλησιαζομένους χριστιανούς, οἵτινες δὲν εἶναι πρόπον νὰ ταλαιπωρῶνται μὲ τοὺς λαρυγγισμοὺς καὶ τὰ τερερίσματα.

Διὰ νὰ δυνηθῇ ὁμοῦ ὁ Ἱεροψάλτης νὰ ἐπιδράσῃ πνευματικῶς καὶ νὰ ἀσκῆ θεαρέστως τὰ ἱερὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν εἶναι καλλιφωνος, πρέπει νὰ εἶναι ζῶσα χριστιανικὴ προσωπικότης.

Ὁ Ἱεροψάλτης ὀφείλει νὰ εἶναι κατὰ πρότυπον χριστιανός, νὰ ζῆ κατὰ Χριστόν, νὰ πορεύεται καὶ εἰς τὴν δημοσίαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν καὶ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν κατὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, νὰ βαδίζῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, νὰ πολιτεύηται ἀξίως τῆς κλήσεώς του ὡς χριστιανοῦ, νὰ εἶναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «ἐπιστολὴ Χριστοῦ γινασκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων». Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐξομολογῆται τακτικῶς, νὰ κοινωνῇ τῶν Ἀρχάντων Μυστηρίων, νὰ προσεύχεται καὶ ἐν γένει νὰ διάγῃ ὡς πιστὸν μέλος τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἀκατανόητον Ἱεροψάλτης νὰ ψάλλῃ «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε», καὶ αὐτὸς νὰ μένῃ μακρὰν τῆς θείας Μεταλήψεως· νὰ καλῆ τὸν λαὸν εἰς μετάνοιαν,

καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ μὴ μετανοῇ καὶ ἐξομολογῆται. Ὁ τοιοῦτος ἐμπαίζει καὶ ἐμπορεύεται τὰ θεῖα καὶ εἶναι ἱεροκάπηλος καὶ ἄς γνωρίζῃ, ὅτι ἀργὰ ἢ σύντομα θὰ ἐκσπάσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτῶμεν, πῶς θὰ ἐπιδράσῃ ὁ τοιοῦτος ὅσον θαυμασιῶς καὶ ἀν ψάλλῃ; Ἀφοῦ οἱ χριστιανοὶ δὲν θὰ τὸν βλέπουν νὰ κοινωνῇ τῶν παναχράντων Μυστηρίων, ποίαν ἰδέαν θὰ σχηματίσουν περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς ποιότητος αὐτοῦ; Ἡ πάλιν, ἐὰν βλέπουν τὸ θέρος τὸν Ἱεροψάλτην μὲ βραχὺν ὑποδύτην, ὥστε οἱ βραχιόνες του νὰ εἶναι γυμνοί, πῶς θὰ ἐμπνευσθοῦν, πῶς θὰ αἰσθανθοῦν συγκίνησιν, ἀφοῦ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἱεροψάλτης παρουσιάζεται ὡς νὰ εὐρίσκεται εἰς καφενεῖον; Ἡ ὅταν ὁ Ἱεροψάλτης διανυκτερεύῃ εἰς διασκεδάσεις ἀμαρτωλᾶς, ἄδει πορνικὰ ἄσματα καὶ φοιτᾷ εἰς τὰ καπηλεῖα, μὲ ποῖον θάρρος θὰ ἀναβῆ τὰς Κυριακὰς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀναλογίου, διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς ἐν τῇ δεήσει τῶν πρὸς τὸν Θεόν; Δὲν εἶναι ὁ Ἱεροψάλτης ἠθοποιός, ἀλλὰ Κληρικός. Οἱ Ψάλται κατατάσσονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν τάξιν τῶν Κληρικῶν.

Ἐπομένως δὲν εἶναι βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροψάλτου, ἀλλ' ὑπούργημα. Διὰ τοῦτο οὗτος πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ἐτέραν ἐργασίαν τιμίαν, ὥστε νὰ προσπορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Δὲν εἶναι ἠθικὸν ὁ Ψάλτης τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἥτις ἔχει ὡς κανόνα «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω», νὰ ἐργάζεται ψάλλον δύο ἢ καὶ τέσσαρας ὥρας τὴν ἑβδομάδα καὶ νὰ περιμένῃ οὕτω νὰ ζῆσῃ καὶ νὰ ἐκβιάζῃ, ἰδίᾳ κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς, τοὺς ἐκκλησιαστικὸς συμβούλους διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ μισθοῦ του. "Ὅχι τὸ ψάλλειν δὲν εἶναι βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἔργον ἱερὸν καὶ τιμητικόν.

Ἐπίσης δέον νὰ φροντίζουσι οἱ Ψάλται, ὅπως τηρῶνται τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καθαρὰ, διότι εἶναι ἱερὰ καὶ εἶναι ἀγορασμένα μὲ τὸ ἱερὸν χρήμα τῶν ναῶν καὶ διότι ἀκόμη στοιχίζουσι καὶ εἶναι δύσκολος ἡ ἀντικατάστασις των, ἰδίᾳ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν. Πρὸ ἐτῶν εὐρέθημεν εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ τιμωρήσωμεν Ἱεροψάλτην, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἄφησεν ἀνοικτὰ τὰ βιβλία τοῦ ἱ. ναοῦ καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ κλείσῃ αὐτὰ.

Ἐπὶ τούτοις, ὁ εὐσεβὴς Ἱεροψάλτης αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ μεταδώσῃ τὸ χάρισμα τοῦ ψάλλειν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ δὲν βαρύνεται νὰ μάθῃ καὶ ἄλλους νὰ ἄδωσι τὰ ἱερὰ ἄσματα. Ἱερεῖς καὶ Ἱεροψάλται ὀφείλουσι μετὰ γλυκύτητος νὰ προσλαμβάνωσιν εὐσεβεῖς νέους καὶ παιδία καὶ νὰ τὰ συνηθίσωσι νὰ ψάλλωσι καὶ ἀναγινώσκωσι τὰ ἱερὰ κείμενα μετὰ φόβου Θεοῦ. Ὅστις δὲν ἔχει τὴν φιλοτιμίαν νὰ καταρτίσῃ βοηθὸς εἶναι φθονερός, μισόκαλος καὶ ὀκνηρὸς καὶ ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του. Ἀπεναντίας ὁ καλὸς Ψάλτης θὰ ἀγωνισθῇ ἐν ἀνάγκῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ βοηθὸς καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἀνεκφράστου θὰ ἀκούῃ ψάλλοντας τοὺς μαθητὰς του. Πρέπει νὰ ἔχουν πάντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν θὰ εἴμεθα αἰώνιοι ἐπὶ τῆς γῆς· θὰ γηράσωσι καὶ οἱ σημερινοὶ Ἱεροψάλται μίαν ἡμέραν καί, ὅταν ὀρίσῃ ὁ Ἀρχηγός

ΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1845 ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΕΡΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Αἱ δὲ περὶ τούτων ἀποφάσεις τῆς, ἐν μὲν ταῖς περιπτώσεσι τῶν §§ -β'. καὶ δ'. ἐκτελοῦνται τὸ μὲν τῇ συμπράξει τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δὲ τῇ προηγουμένη συγκαταθέσει αὐτῆς· ἐν δὲ ταῖς περιπτώσεσι τῶν §§ -α', γ'. καὶ ε'. ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἱ. Συνόδου.

Ἄλλ' ὡς πρὸς τὴν περίπτωσιν τοῦ § -ε'. ὁ καταδικασθεὶς εἰς καθαιρέσιν, ἐὰν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀναφερθεὶς πρὸς τὸν Βασιλέα ἐξαιτήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης του, ὁ Βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα ἐὰν ἐγκρίνῃ τὴν αἴτησιν του εὐλογον, νὰ διατάξῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἀναθεώρησιν αὐτῆς, προσκαλουμένων τότε ἐπὶ τούτῳ καὶ ἄλλων ἐπισκόπων, διορισθέντων δὲ παρὰ τοῦ Βασιλέως καὶ ἐνὸς ἢ δύο ἐκ τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ πολιτικῶν ἀνδρῶν, νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὴν ἀναθεώρησιν, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχωσι ψήφον, ὡς πνευματικοῦ ὑπάρχοντος τοῦ ἀντικειμένου.

Ἄρθρον ΙΗ'.

Διὰ κοσμικὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, καθὼς καὶ διὰ κοινὰ κακουργήματα, πλημμελήματα καὶ πταίσματα, ἅπαντες ἁπλῶς, οἱ ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὑπάγονται εἰς τὰ κοσμικὰ πολιτικὰ ἢ ἐγκληματικὰ δικαστήρια, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν τὰ πλημμελήματα ἢ πταίσματα συμβαίνουσι μεταξὺ κληρικῶν, τότε δικάζονται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς· ἐὰν δὲ μεταξὺ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν καὶ ὁ παθὼν εἶναι ὁ λαϊκός, ἐὰν θέλῃ δικάζωνται ὡσαύτως ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ συλλαμβανόμενος ἐπὶ κακουργήματι κληρικὸς δὲν ἀπάγεται ἀμέσως εἰς τὴν τῶν κακούργων φυλακὴν, ἀλλ' ἂν οὐ δικάσθῃ καὶ καταδικασθῇ ὡς τοιοῦτος, μέχρι δὲ τῆς καταδίκης του, κρατεῖται ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλακῇ. Δι' ἰδιωτικὸν ὄμως χρέος ἢ διὰ πταίσμα ἢ πλημμέλημα ὁ κληρικὸς ἐκείνος, καθ' οὐ καταψηφισθῇ προσωπικὴ κράτησις, δὲν ἀπάγεται εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐπὶ πταίσεσιν ἢ πλημμελήμασι κρατουμένην φυλακὴν, ἀλλὰ μένει ὑπὸ κράτησιν ἐν τῷ ἐπισκοπεῖῳ ἢ ἐντὸς μοναστηρίου.

Ἄρθρον ΙΘ'.

Τὰ κατὰ τὸν γάμον, καθ' ὅσον μὲν ἀφορῶσι τὰς μεταξὺ τῶν συναπτωμένων περὶ προικῶν καὶ ἄλλων ὁμοίων πραγμάτων, συμφωνίας, θεωροῦνται κυρίως πολιτικὰ καὶ δικάζονται κατὰ τοὺς πολιτικούς νόμους· καθ' ὅσον δ' ἀφορῶσι τὴν σύστασιν καὶ τὴν νομιμότητα αὐτοῦ, ὡς ὄντος ἐνὸς τῶν θείων μυστηρίων καὶ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ, ἀνάγονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι νόμιμος γάμος, ὁ μὴ κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ὅρους καὶ τὰς διατάξεις τελού-

της ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, θὰ ἀπέλθωσιν τοῦ κόσμου τούτου, θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφήσουν συνεχιστὰς τοῦ ὑπουργήματός των, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει τὴν δοξολογίαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ.

† Ὁ Αἰτωλοακαρλωνίας ΙΕΡΟΘΕΟΣ

μενος καὶ εὐλογούμενος, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἅμα πληροφορηθῆ θετικῶς, ὅτι ἠυλογήθη τοιοῦτος παράνομος γάμος, τοῦτον μὲν στηλιτεύει καὶ κηρύττει ἄκυρον καὶ ὡς μηδὲν γεγονότα, καὶ συγχρόνως προσκαλεῖ τὴν κοσμικὴν ἀρχήν, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ ἐν τῷ πολιτικῷ νόμῳ ὀριζόμενα· εἰς δὲ τὸν ἱερέα ἢ τὸν ἐπίσκοπον τὸν εὐλογήσαντα τὸν τοιοῦτον γάμον ἐπάγεται ποινὴ καθαιρέσεως.

Ἐὰν δὲ κατ' ἄδειαν τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ εὐλογηθῇ παράνομος γάμος, ἡ ποινὴ καθαιρέσεως ἐπάγεται κατὰ τοῦ ἐκδότος τὴν τοιαύτην ἄδειαν.

Ἐὰν δὲ ἱερεὺς γνωρίζων τὸν γάμον παράνομον ὄντα, εὐλόγησῃ αὐτὸν πειθόμενος τῇ διατάξει τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, ὡσαύτως καθαιρεῖται· εἰς δὲ τὸν ἱερέα τὸν εὐλογήσαντα ἔνομον γάμον καὶ μὴδὲν τὸ καλῶν ἔχοντα, ὡς εὐλογήσαντα αὐτὸν ἄνευ τῆς τυπικῆς ἐγγράφου ἀδείας τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, ἐπιβάλλεται ποινὴ ἀργίας πάσης ἱεροπραξίας τρίμηνος μετὰ καὶ στέρησεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας του λαμβανομένων δικαιωμάτων.

Ἄρθρον Κ'.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, προκειμένου λόγου περὶ διαλύσεως νομίμου γάμου, δέχεται τὴν περὶ τούτου ἀναφορὰν διδομένην εἴτε ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς εἴτε ὑπὸ τῆς γυναικός, καὶ ὑπαρχούσης νομίμου αἰτίας εἰς διάλυσιν, ἂν οὐ ἐντὸς τριῶν μηνῶν μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ πρόσφορα πνευματικὰ μέσα δὲν δυνηθῇ νὰ συμβιβάσῃ αὐτούς, τότε διευθύνει τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς περιφερείας τῆς, τὸ ὁποῖον δικάσαν καθ' ὅλας τὰς ὑπὸ τῶν νόμων προβλεπομένας περιπτώσεις, ἀποφαίνεται ὀριστικῶς περὶ τῆς υπάρξεως ἢ μὴ τῆς αἰτίας ἢ τῶν αἰτιῶν τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, καὶ συγχρόνως κοινοποιεῖ τὴν ἀπόφασιν του εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, καὶ αὕτη μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν κηρύττει τὸν γάμον διαλελυμένον, καὶ ἐκδίδει τὸ διαζύγιον κατὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατυπώσεις.

Ἄρθρον ΚΑ'.

Ὅποιοιδήποτε σκεύους χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ καθοσιωθέντος εἰς τὴν θείαν λατρείαν, τιμίων σταυρῶν, ἁγίων λειψάνων, ἁγίων εἰκόνων, καὶ τέλος παντὸς ἱεροῦ κειμηλίου ἢ ἱερατικοῦ ἀμφιάσματος, ἐκθεσις ἐν ἀγορᾷ πρὸς πώλησιν, ἢ κατάσχεσις πρὸς πληρωμὴν χρέους ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου, δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἄρθρον ΚΒ'.

Διατάξεις καὶ αἰτήσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς πολιτικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους δὲν διευθύνονται ἀμέσως πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Ὑπουργείου.

Ἄρθρον ΚΓ'.

Οὐδεμίαν ἀλληλογραφίαν μὲ ἐξωτερικὰς κοσμικὰς ἢ ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς δὲν ἔχει ἢ Σύνοδος εἰμὴ διὰ τοῦ ἀνήκοντος Ὑπουργείου.

Ἄρθρον ΚΔ'.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία, καθ' ὅσον δὲν ὑπερ-

βαίνει τὰ ὄρια τῶν καθηκόντων της, ἔχει δικαιωματικῶς τὴν υπεράσπισιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, καὶ ἐπομένως ὅλαι αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται, ὡς αὐτὴ ἀποδειχθῆ ὅτι προσεβλήθησαν τὰ δίκαιά της, νὰ τὴν προστατεύωσι καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξωσι κατ' αἰτησίαν της.

Ἄρθρον ΚΕ'.

Ἐπίσης ὁμοῦ καὶ καθεὶς ἕλληνας, ὅστις νομίζει ἑαυτὸν ἀδικούμενον παρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀπ' ἐναντίας τῶν ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ὑπαρχουσῶν διατάξεων, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεῖται τὴν υπεράσπισιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Τοιαῦτα παράπονα κατὰ καταχρήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἡμποροῦν νὰ γίνωνται ἀπ' ἐπιθέσεως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἢ πρὸς πᾶσαν ἄλλην διοικητικὴν ἀρχήν· θέλουν δὲ ἐξετάζεσθαι παρὰ τοῦ ἀνήκοντος Ὑπουργείου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποφασίζει περὶ αὐτῶν, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἄρθρον ΚΣΤ'.

Πᾶς ὁ ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου καλούμενος νὰ δώσῃ μαρτυρίαν εἰς ὑπόθεσιν δικαστικὴν, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῆ τὴν μαρτυρίαν του καὶ

α) Ἐὰν ἦναι Ἀρχιερεὺς, ὁ δικαστὴς ἀπέρχεται πρὸς αὐτόν, ἵνα ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός του ὅσα, ὡς ἐνώπιον Θεοῦ, κατὰ τὸ πρέπον Ἀρχιερεῖσι τὸν εἶπη ἐρωτώμενος· ἢ μαρτυρία του, γενομένης αἰτήσεως ὑπὸ τινος τῶν διαδίκων, ἀναγινώσκειται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ.

β) Ἐὰν ἦναι ἱερεὺς ἢ ἱεροδιάκονος ἢ μοναχὸς ἐκ τῶν Σταυροφόρων καὶ Μεγαλοσχήμων ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ καὶ δίδει τὴν μαρτυρίαν του, ἀφ' οὗ πρῶτον ἀπαγγεῖλλη μόνος, διαβεβαιῶν ἐν συνειδήσει, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας, ὅτι θέλει εἶπῃ «τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μόνην τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν ὧν ἐρωτῶμαι».

Ὅ,τι οἱ ἱερωμένοι γνωρίζουσιν ὡς ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως, δὲν δύναται τις νὰ τοὺς ὑποχρεώσῃ νὰ τὰ ὁμολογήσωσιν.

Ἄρθρον ΚΖ'.

Ἐὰν ἐπίσκοπος ἢ ἱερεὺς ἢ ἱεροδιάκονος ἢ μοναχὸς ἐκ τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Μεγαλοσχήμων ἤθελεν ἐξελεγχθῆ ὡς ψευδομαρτυρήσας τιμωρεῖται ὡς ἐπίορκος κατὰ τε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ τοὺς πολιτικοὺς νόμους.

Ἄρθρον ΚΗ'.

Πᾶς κληρικὸς ἀποβαλὼν τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀπορηθὼν τὸ σχῆμα τῆς ἐπαγγελίας του, δὲν διορίζεται οὔτε εἰς πολιτικὴν, οὔτε εἰς στρατιωτικὴν, οὔτε εἰς διδασκαλικὴν θέσιν καὶ οὔτε ἢ μαρτυρία αὐτοῦ εἶναι ἀξιόπιστος.

Ἄρθρον ΚΘ'.

Πάντες ἀπλῶς οἱ ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου δὲν ὑπόκεινται οὔτε εἰς τὰς δημοτικὰς ἐργασίας τὰς εἶτε κατὰ κεφαλὴν, εἶτε δι' ὑποζυγίων ἢ φορητῶν ζώων, εἶτε δι' ἐράνων, διανεμομένας εἰς τοὺς δημότας, οὔτε εἰς τὰς δημοτικὰς ὑποχρεώσεις τοῦ νὰ χορηγῶσι κα-

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τὸ τρίτον Παγκόσμιον Συνέδριον τῆς Χριστιανικῆς Νεολαίας συνεκλήθη εἰς τὴν πόλιν Κότταῦαμ τῆς περιοχῆς Τραβανκόρ τῶν Νοτίων Ἰνδιῶν ἀπὸ τῆς 11ης μέχρι τῆς 25ης τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου.

Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον Συνέδριον συνεκλήθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς Ἀμστερνταμ τὸ 1939 καὶ εἰς Ὁσλο τὸ 1947, τὸ τρίτον ἀπεφασίσθη νὰ συγκληθῆ εἰς τὴν Ἀσίαν.

Προετιμήθησαν αἱ Ἰνδίαὶ ὡς τόπος τῆς συγκλήσεώς του, πρῶτον διότι θὰ ἐνισχύετο ἠθικῶς ἢ ἐκεῖ χριστιανικὴ μειονότης, ἢ ὁποία μόλις ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 9.000.000 ἐν συνολικῷ πληθυσμῷ 427.000.000 κατοίκων· δεύτερον, διότι αἱ συρροῶδοξοὶ Ἐκκλησίαι ἐώρταζον τὴν χιλιεστὴν ἐνεακοσιοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν Ἰνδιῶν, τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ· τρίτον, διότι τὸ Τραβανκόρ εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὰς ἀσυγκρίτους φυσικὰς του καλλονὰς, καὶ τελευταῖον διότι, ἐνεκα τῶν εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην, πολλῶν Κολλεγίων, δὲν θὰ ἦτο δύσκολος ἢ ἐξεύρεσις στέγης διὰ τοὺς ὑπερτριακοσίους ἀντιπροσώπους, τῶν ὑπερπεντήκοντα χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξεπροσωπήθησαν εἰς τὸ Συνέδριον.

Τὸ Συνέδριον συνεκλήθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ὀργανισμῶν : Παγκοσμίου Χριστιανοφρονητικῆς Συνομοσπονδίας, Παγκοσμίου Συμβουλίου Χριστιανικῆς Ἐκπαιδεύσεως, Παγκοσμίου Συνδέσμου τῶν Χ.Α.Ν. καὶ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

ταλύματα εἰς τοὺς διερχομένους ἢ σταθμεύοντας στρατιώτας, οὔτε εἰς ἄλλας κοσμικὰς ἐργασίας καὶ ἐπιστασίας τοῦ Δημοσίου.

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ὁ Κυνουρίας Διονύσιος
Ὁ Κυκλάδων Δανιὴλ
Ὁ Εἰβοίας Νεόφυτος
Ὁ πρῶν Ἡλείας Ἰωάννης
Νεόφυτος Δούκας
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μ. Ἀποστολίδης
Νεόφυτος Βάμβας
Θεοφάνης Σιατιστεὺς

10 τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1845 Ἀθήναι.

Ὁ πρῶν Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

(Συνεχίζεται)

Ἀληθῶς κύριος εἶναι ὁ κυριαρχῶν τῶν ἐπιθυμιῶν του.

Εἰς τί χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς ὁ ἐπαινος, ὅταν δὲν εἶμεθα ἀξιοὶ ἐπαινοῦ;

Διὰ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν Χριστὸν δὲν ἔχει ἀνάγκην γνώσεων, ἀλλὰ καθαρᾶς καρδίας.

Οὐδὲν μωρότερον τοῦ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ πρόσκαιρα καὶ νὰ περιφρονῇ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ.

Ὁ γενικός χαρακτήρ τοῦ Συνεδρίου ἦτο ἡ ἀλληλοκατανόησις μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ἡ ἀλληλοεκτίμησις, ἐντὸς τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου ἦτο ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις ἀντιπροσώπων τῆς χριστιανικῆς νεότητος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν ἔμπρακτον ἀπόδειξιν ὑπὸ ἑνὸς ἐκάστου περὶ τῆς ἐγκατοικίσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ καὶ μὲ βάσιν τὸν Χριστὸν καὶ τὸ εὐαγγέλιόν Του συζητησὶν ἐπὶ τῶν συγχρόνων μεγάλων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα.

Τὰ πέντε θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὸ Συνεδριον εἶναι τὰ κατωτέρω :

1) *Πῶς θὰ διδάξωμεν τὸν Χριστὸν καὶ τὸ Εὐαγγέλιόν Του εἰς τοὺς ἀλλοθρήσκους, εἰς τοὺς ἀθρήσκους ἐπιστήμονας, εἰς τοὺς μαρξιστὰς καὶ εἰς τοὺς ἀδιαφόρους.* Τὸ συμπέρασμα ἦτο, ἐν ὀλίγοις, ὅτι πρέπει νὰ κηρύττωμεν εἰς πάντας τὸ εὐαγγέλιον θερμοῦ καὶ ἀδιαλείπτως διὰ τῆς ζωῆς μας καὶ διὰ τῶν λόγων, καὶ μὲ ἀνάλογον κατὰ τὰς διαφορὰς περιστάσεις τρόπον.

Τὸ κήρυγμα τοῦτο τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ γίνεταί μετὰ ζήλου, μετ' ἀγάπης πολλῆς καὶ μὲ προσπάθειαν κατανόησεως τῆς ζωῆς ἐκείνων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται τὸ κήρυγμα.

Κατὰ τὴν διακονίαν ταύτην πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάφορον ἂν τις θὰ θεωρηθῇ «μωρὸς» ἢ ὑποπτος, δεδομένου ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ διὰ τοὺς μὴ ἐνδιαφερομένους καὶ τοὺς ἀπίστους εἶναι «μωρία», ἐνῶ διὰ πάντα, καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους, ὅταν πιστεύσουν, μεταβάλλεται εἰς «Θεοῦ δύναμιν» καὶ «Θεοῦ σοφίαν».

Ὡσαύτως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς χριστιανούς, πρέπει νὰ γίνῃ ἐργασία ἀλληλοκατανόησεως μεταξὺ αὐτῶν καὶ μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐργασία ἐπαναφορᾶς τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῆς ἀρετῆς τῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης.

2) *Περὶ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐν σχέσει μὲ τὴν σημερινὴν ἀναζήτησιν κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.* Αἱ συζητήσεις κατέληξαν εἰς τὸ ὅτι τὰ πάντα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι ἀτελῆ καὶ ὅτι ὁ ἀρνούμενος τὴν ἐξάρτησίν του ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐδόλως εἶναι ἐλεύθερος.

Ἀνθρωπίνῃ ἐλευθερίᾳ νοεῖται ἡ προερχομένη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ.

Τὸ θεμελιῶδες σφάλμα τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι, ὅτι στηρίζει τὴν ἐλευθερίαν ἔξω τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι περιορίζει τὰ πάντα εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν.

Ὁ κομμουνισμὸς θέτει ἐν κινδύνῳ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν εἶναι ἡ ἀντίθεσις τοῦ πρώτου πρὸς τὸν δεύτερον, ὅχι μόνον ἐπὶ καθαρώς οικονομικῶν συστημάτων καὶ πεποιθήσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μελέτης

τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ εἰδικώτερον τῶν ἀντιλήψεων του περὶ ἀνθρώπου, διὰ τῆς βαθείας μελέτης τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, διὰ τῆς ἀντιθέσεως τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ κομμουνιστικὸν μίσος καὶ διὰ τῆς προσπάθειας τῶν χριστιανῶν, ὡς ἀτόμων καὶ ὡς συνόλου, πρὸς συμπαράστασιν πρὸς τὸν πτωχὸν καὶ τὸν πάσχοντα, καὶ πρὸς ἐπιρροὴν των διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν τυχόν κοινωνικῶν προβλημάτων.

3) *Ἡ Ἐκκλησία ὡς μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.* Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα καταρῶθη, ἔπειτα ἀπὸ ἀποτυχίαν εἰς τὰς συζητήσεις περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ἡ διατύπωσις περὶ Εὐαγγελίου ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ Καλὴ Ἀγγελία, περὶ τοῦ τί ὁ Θεὸς ἔκαμε διὰ τῆς παρεμβάσεώς Του εἰς τὴν Ἱστορίαν, διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, διὰ νὰ ζήσῃ ὡς ἄνθρωπος, νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου Του.

4) *Αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς προσωπικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἡμῶν σχέσεις.* Κατὰ τὰς συζητήσεις ἐνταῦθα ἐθίγησαν τὰ προβλήματα τῆς κακοδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελέσματος διαφορῶν παραγόντων, καὶ δὴ τοῦ πολέμου, καὶ ἡ ἀνάγκη βοηθείας ἀπὸ μέρους τῶν χριστιανῶν, διὰ τὴν ριζικὴν ἢ μερικὴν θεραπείαν τῆς κακοδαιμονίας ταύτης.

Συνεζητήθησαν ἐπίσης τὰ προβλήματα τῆς σημερινῆς οἰκογενείας καὶ τὰ δύο «ἄκρα», τῆς ἐν τῇ Ἀύσει, πρῶτον, παρατηρουμένης ἀχαλινώτου ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δεύτερον, ἰσχυροῦσης παραδόσεως, ἐν ἣ ἡ μόνῃ ἡ γνώμη τῶν γονέων ἰσχύει εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ γάμου τῶν τέκνων, καὶ ὡμολογήθη, ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀκρότητες αὗται, καὶ πρὸ παντὸς ἡ πρώτη, ὠδήγησαν εἰς τὴν σημερινὴν χαλάρωσιν τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας τοὺς κινδύνους καλεῖται ἡ σημερινὴ χριστιανικὴ νεολαία νὰ ἀντιμετώπισῃ ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου.

5) *Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ διδασκαλία Του εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον τῆς διεθνoῦς ἐντάσεως.* Εἰς τὸ θέμα τοῦτο δὲν ὑπῆρξε διαφωνία ὡς πρὸς τὴν ἀποψιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ διαφορὰ μεταξὺ ἐγχρώμων καὶ λευκῶν ἀνθρώπων καὶ φυλῶν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου, ὡσαύτως, ὑπῆρξε συμφωνία εἰς τὸ ὅτι ὁ χριστιανὸς πάντοτε, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅταν διαθέτῃ δύναμιν καὶ ἐπιρροήν, πρέπει νὰ ἐνεργῇ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀποσοβῆται, εἰ δυνατόν, ὁ πόλεμος καὶ νὰ ἐφευρίσκωνται εἰρηνικαὶ λύσεις διὰ τὰ διάφορα προβλήματα.

Διὰ τὴν συμμετοχὴν ἢ μὴ τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ πλεῖστον τῶν ἀσιατῶν καὶ γενικῶς τῶν μαύρων, πλὴν ἐκείνων, οἵτινες εἶχον ἰδίαν πείραν τοῦ κομμουνισμοῦ, καθὼς καὶ τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἐτάχθησαν μετὰ τὴν «πασιφιστικὴν» ἀποψιν, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἀγγλόφωνοι καὶ ἡμεῖς οἱ εὐρωπαῖοι εἶχομεν τὴν ἀντίληψιν, ὅτι, προκειμένου περὶ πόλεμον, ὁ χριστιανὸς δὲν ἔχει νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ἀλλὰ,

δυστυχῶς, μεταξύ δύο κακῶν, ὁπότε δύναται καὶ πρὲς νὰ ἐκλέξη «τὸ μὴ χεῖρον».

Τελικῶς πάντες συνεφώνησαν, ὅτι προκειμένου περὶ τῆς ἐν λόγῳ συμμετοχῆς ἢ μὴ τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸν πόλεμον, οὗτος ὀφείλει νὰ ἐκλέξη τὸ ὀλιγώτερον κακὸν μεταξύ δύο τοιούτων.

Ἐκτὸς τῶν συζητήσεων ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω πέντε θεμάτων, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Συνεδρίου οἱ ἀντιπρόσωποι, διηρημένοι εἰς ὁμάδας, ἐμελετῶμεν τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ συνεζητοῦμεν ἐπ' αὐτῆς ἀποκρυσταλλώσαντες σκέψεις περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνεται ἡ μελέτη αὐτῆς καὶ τῆς καθ' ὅλου Ἀγ. Γραφῆς, δηλαδὴ ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἡ τοιαύτη μελέτη, οὐχὶ ξηρὰ καὶ τυπικὴ, ἀλλὰ λιπαρὰ καὶ βασιμμένη ἐπὶ θερμῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως καὶ πλουσίου θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Ῥαυτῶς, προκειμένου νὰ διδάξωμεν ταύτην, πρέπει πρῶτον νὰ δημιουργῶμεν τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὸν τρόπον δὲ τῆς διδασκαλίας, ἐκρίθη ὅτι οὗτος γενικῶς δύναται νὰ ποικίλλῃ ἀπὸ τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας μέχρι τῶν ἐποπτικῶν μέσων.

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὸ Συνέδριον εἴμεθα ὀλίγοι, τρεῖς ἐξ Ἑλλάδος, εἷς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εἷς ἐκ τῶν ἐν διασπορᾷ ῥώσων καὶ δύο ἐκ τοῦ Κλήματος τῆς Ἀντιοχείας ὁ εἷς ἐκ Λιβάνου καὶ ὁ ἕτερος ἐκ Συρίας.

Ἀξιοσημείωτον ἐπίσης ὑπῆρξε τὸ γεγονός, ὅτι καὶ οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ δεικνύουν τελευταίως ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν. Οὕτω εἰς τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον, καὶ συγκεκριμένως κατὰ τὴν 20ῆν Δεκεμβρίου, ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς εἰς Ἰνδίας ἐπισκέψεως τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, τρεῖς ρωμαιοκαθολικοὶ ἐπίσκοποι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν καὶ παρεκάθησαν μετὰ τῶν ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν ὄλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, εἷς δ' ἐξ αὐτῶν συμπεριλαμβάνετο εἰς τοὺς ὁμιλητὰς τῆς ἡμέρας καὶ ὁμίλησε πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ τὸν παρευρισκόμενον λαόν, ὁ ὁποῖος ὑπερέβαινε τὰς 30.000 εἰς τὸ Κότταμ.

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῶμεν διαλέξεις, εἰδικῶς ἐκφωνηθείσας διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους ὑπὸ σοφῶν καθηγητῶν οἷος ὁ γερμανὸς καθηγητῆς Νιεμέλερ.

Ἐἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν ἐπίσης νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ κατὰ τὰς ἐπὶ μέρους συνεδριάσεις καὶ κατὰ τὰς ἐν ὀλομελείᾳ τοιαύτας τοῦ Συνεδρίου.

Μᾶς ἤκουον πάντες μετὰ μεγάλης προσοχῆς, διότι εἶναι γεγονός, ὅπως καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν προτεσταντῶν ἐλέχθη, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπολαύει μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ πάντων, ἐπειδὴ δὲν ἔχει παρελθόν, τὸ ὁποῖον νὰ ἐρεθίσῃ ὠρισμένους χριστιανούς, οὐδὲ διοικήσιν ὀλοκληρωτικὴν, ἀλλὰ, τούναντιον, ἔχει πλούσιον καὶ ἐπιβλητικὸν τελετουργικόν, ἔξαιρετικὴν καὶ καλῶς ἐννοουμένην συντηρητικότητα, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν συνοχὴν καὶ τὴν πίστιν τῆς Μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας, στοιχεῖα τῶν ὁποίων

στεροῦνται—καὶ ἀντιλαμβάνονται τὴν τοιαύτην ἔλθειν—αἱ πλείσται τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐἴχομεν τὴν δυνατότητα κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν συνεδριάσεων, διατυπώντες τὰς γνώμας μας, νὰ ἐπηρεάζωμεν εἰς τὴν λήψιν τῶν ἀποφάσεων καὶ τὴν διατύπωσιν τῶν συμπερασμάτων.

Ἡ συντηρητικότης ἡμῶν, ἐξ ἄλλου, ἔδιδε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐξετάζωνται καὶ ἐπανεξετάζωνται τὰ διάφορα ζητήματα καὶ ἐπίσης ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν νὰ σκέπτονται σοβαρώτατα περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀποτοῦσθαι μίαν ἐκ τῶν τριῶν κυριωτέρων ὁμάδων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν κατεχούσης στοιχεῖα, μὴ δυνάμενα νὰ διαβληθῶσιν ὡς ρωμαιοκαθολικὰ διαφωνοῦσης δέ, ἀφ' ἑτέρου, ριζικῶς μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς προτεσταντικῆς διδασκαλίας, καὶ πιστευούσης, τέλος, περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐν αὐτῇ ὄλων τῶν προϋποθέσεων καὶ γνωρισμάτων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰς κατ' ἰδίαν συνομιλίας εἴχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ἐρωτήματα καὶ ἀπορίας πολλῶν ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς αὐτοὺς περὶ τῆς ὑφῆς, τῆς πίστεως, τῆς ζωῆς καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ περὶ πλείστων ὄσων ἄλλων.

Πολλοὶ ἐξέφραζον τὴν ἔκπληξιν τῶν δι' ὅσα ἤκουον, διότι ὅ,τι ἐγνώριζον περὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας προήρχετο ἐκ ρωμαιοκαθολικῶν πηγῶν.

Ἀποτέλεσμα ὄλων τῶν ἀνωτέρω ὑπῆρξε πρῶτον ἡ ἐκφρασθεῖσα ἐν τῇ ὀλομελείᾳ καὶ διὰ στόματος τοῦ Δανῦδ Γουίλκοξ προτροπὴ, νὰ προσπαθῆσιν ὅλοι οἱ προτεσταντῆς νὰ γνωρίσουν περισσότερον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διότι αὕτη ἔχει πάρα πολλὰ τὰ τοὺς διδάξῃ, καὶ δεύτερον ἡ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ τμήματος Νεότητος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ὁργανωθῇ μελλοντικῶς ἐν Συνεδρίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἡμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπροσώπων νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι ὥστε νὰ παρασχεθῇ ἡ εὐκαιρία διὰ τῆς μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίας καὶ διὰ τῶν ἐν ταῖς συνεδριάσις συζητήσεων νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῶν προτεσταντῶν πλησιέστερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

᾿Ως γενικὸν σύνθημα τοῦ Συνεδρίου εἶχε τεθῆ ἐξ ἀρχῆς «Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἀπάντησις», διότι χριστιανοὶ ἐκ τῶν περάτων τοῦ κόσμου θὰ συνεζήτουν ἐπὶ θεμάτων καὶ προβλημάτων, μὲ γνώμονα τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν.

Μὲ τὸ ἴδιον σύνθημα ἔληξε τὸ Συνέδριον καὶ μὲ τὴν πληρεστέραν κατανόησίν του, ὅτι: πάντοτε καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀρετὴν ἡμῶν καὶ τὴν διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς πείρας ἐμβάθυνσιν ἡμῶν εἰς τὸ θεῖον θέλημά Του, Αὐτὸς εἶναι δι' ὅλα τὰ ζητήματα ἡ μόνη καὶ ἡ τελευταία ἀπάντησις.

Ἄρχιμ. ΠΑΝΤΕΛ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 706

Ἀριθ. 2702
311

Ἀθήνησι τῇ 10-12-1952

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν

Ἐν Χριστῷ χάρις εἴη ὑμῶν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ

Αἱ ἱεραὶ παραδόσεις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους εἶναι τὸ ἀπόσταγμα τῆς πολυχρονίου βιώσεως τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθόδοξου χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ θρησκεία ἠρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ διευτύθη εἰς σχήματα καὶ μορφάς, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκφράζεται ἡ ἀπαράμιλλος εἰς κάλλος καὶ εἰς βαθεῖαν μυστικὴν ἔξαρσιν θεία της λατρεία. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὡς ἑλληνο-χριστιανικὸν ἀριστοκρατικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ μέσον τῶν αἰῶνων ἠγνθισεν εἰς ἰδιάζοντα πολιτισμὸν ποῦ λάμπει εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἡ ἐντονωτέρα ἐκφρασις τοῦ πνεύματος τούτου διαπιστοῦται ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ τοῦ Γένους. Ἐντὸς αὐτοῦ βιοῦται ὡς ἀμοιβαία θυσία τοῦ ἐνὸς χάριν τῶν ἄλλων καὶ γίνεται ἡ ἐπεξεργασία τῆς ἱερότητος τῶν προσώπων, κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἐμβαθύνεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, νὰ στερεοῦνται οἱ προσανατολισμοὶ τῶν τέκνων πρὸς τὸν χριστιανικὸν Θεὸν καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὡς ἐξήγησαν καὶ διευτύπωσαν αὐτὸ οἱ Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους.

Κέντρον τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς εἶναι ἡ γυνή. Ὡς ὀρθόδοξος χριστιανή, ἡ ἑλληνὶς μεταποιεῖ ὅλην τὴν γυναικείαν βιολογικὴν της ὁρμὴν καὶ δύναμιν εἰς ἀγάπην, εἰς μίαν ἀτμοσφαιραν στοργῆς καὶ συνεχοῦς θυσίας μέχρι θανάτου, τὴν ὁποίαν ἀναπνέουν με συγκίνησιν ὅλα τὰ μέλη της οἰκογενείας καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας σχηματίζουν τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν των ψυχὴν καὶ σφρηλατοῦν τὸν ἐθνικὸν της χαρακτήρα. Μόνον ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια ἀνύψωσε τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κατέστησεν ἰέρειαν ἐστίας, φωτὸς καὶ ἠθικῆς ἀκτινοβολίας ποῦ φωτίζει τὴν ὅλην ζωὴν τοῦ οἴκου. Ἐντεῦθεν ὁ ἀπειριόριστος σεβασμὸς καὶ οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ πρὸς τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ζωογονεῖ καὶ κατευθύνει τὴν ζωὴν καὶ ἐμπνέει καὶ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα καὶ ὅλον τὸ Γένος.

Οὐδεμία ἄλλη θρησκεία, οὐδεὶς ἄλλος πολιτισμὸς, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πολιτισμὸς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ἠδυνήθη νὰ τοποθετήσῃ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν θέσιν τὴν ἐμπρόπουσαν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ἀλλὰ μόνον ὁ Χριστὸς, ὡς θεανδρικὴ προσωπικότης διὰ τῶν ὑψηλῶν Του διδαγμάτων, βεβαιωθέντων ὡς ὑπερτάτης ἀληθείας διὰ τοῦ Σταυροῦ Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του, διεκήρυξεν ὅτι ὁ ἀνθρωπος, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ φυλετικῆς τάξεως, εἶναι ἡ ὑψίστη, ἡ αἰωνία ἀξία εἰς τὸν κόσμον. Ἐντὸς τῆς ἐξ

ἀποκαλύψεως χριστιανικῆς ἀληθείας, ἡ γυνὴ ὑψώθη ὡς εἰκὼν Θεοῦ καὶ ἐκεῖνη καί, διὰ τῆς διασταυρώσεως τῆς προσωπικότητός της πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνδρός, ποῦ σημειοῦνται ὡς ἀμοιβαῖαι θυσίαι, ὡς κοινὰ ἐνδιαφέροντα, προωρίσθησαν καὶ οἱ δύο νὰ θεμελιώσουν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, νὰ ἀποβοῦν δημιουργοὶ εἰς τοὺς τομεῖς τῆς δραστηριότητός των, ἕκαστος κατὰ τὰ χαρίσματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐπροικίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γίνων συνεργοὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Ἐν τούτοις, ἡ γυνή, κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δεκαετίας, παραπλανωμένη ἀπὸ τὰ ἐφήμερα καὶ φθαρτά, ἐκφεύγει ἀπὸ τὴν σοβαρὰν γραμμὴν τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτάχθη ὑπὸ τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ Γένους, καὶ ἐπιδιώκει διὰ παραδόξων τρόπων ἀμφιέσεως, διὰ γυναικῶν ἀκόμη ἐπιδείξεων, νὰ ἐμφανίξῃ τὴν προσωπικότητά της, λησμονοῦσα ὅτι ἡ προσωπικότης της εἶναι ἱερὰ καὶ ὅτι ἡ χάρις της καὶ ἡ ἀξία της δὲν εἶναι ἡ ἀπὸ τοῦ γυμνισμοῦ προβαλλομένη σωματικὴ διάπλασις, ἡ ὁποία ἦτο τὸ γυναικεῖον ἰδεῶδες τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, ἐστερημένον ὁμῶς τῆς ἀνθρωπίνης πνευματικῆς προσωπικότητος, ἀλλ' ἡ χάρις τῆς γυναικὸς ἀπορρέει ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν της κόσμων, ἀπὸ τὴν λεπτήν της διάνοσιν, ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τῶν αἰσθημάτων της, ἀπὸ τὴν νοικοκυρωσύνην της, ἀπὸ τὴν κοσμιότητα καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῆς ψυχῆς της, ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνην της καὶ τὴν συναισθησιν τῆς ἀξιοπρεπείας της. Ἡ σύνθεσις τῶν πνευματικῶν τούτων χαρισμάτων δίδει νόημα εἰς τὸ πρόσωπόν της, αὐξάνει τὴν χάριν της, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ καὶ ἐπιβάλλεται ὡς ἰδιάζουσα ἀξία. Ἡ ὀρθόδοξος χριστιανὴ γυνή, ἐντὸς τῆς εὐλαβείας της, τῶν ἀνατάστῶν της πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πατέρων της, ὡς εἶναι ὁ χριστιανικὸς Θεός, ὅπως τὸν διδάσκει ἡ Ὄρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ποῦ τὴν ἴδρυσεν ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἐθεμελίωσαν τὰ αἵματα τῶν Μαρτύρων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐκεῖ ἀνευρίσκει τὸ βάθος της, ἀντλεῖ δύναμιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ της προορισμοῦ, ὁπότε γεννᾷ συγκινήσεις εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν καὶ προκαλεῖ ἀμέριστον τὸν σεβασμὸν των, διότι οἰκοδομεῖ ψυχὰς καὶ γίνεται μέγας ἠθικὸς παράγων τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καὶ τῆς κοινωνίας.

Κατὰ ταῦτα, ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἑλληνικὸν λαόν, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς ἑλληνίδας χριστιανὰς ὀρθόδοξους γυναῖκας, συνιστῶμεν πατρικῶς, ὅπως, ἐκτιμῶσαι τὴν αἰωνίαν ἀξίαν τῆς προσωπικότητος, ταύτην καὶ τὴν ἰδίαν ἀξιοπρέπειαν οφείλουν νὰ διαδηλοῦν εἰς τὴν ζωὴν των, ἐνδυόμεναι με εὐπρέπειαν ἀλλὰ καὶ σεμνότητα, φερόμεναι κοσμίως καὶ σοβαρῶς, ὡς ἐμπρέπει εἰς θυγατέρας ἐν Χριστῷ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν Ἔθνους, προθύμως ἀναλισκόμεναι εἰς ἀγάπην χριστιανικὴν, βιοῦσαι τὴν πίστιν καὶ τὸ φρόνημα ἐν Χριστῷ. Τοῦτο ἀκριβῶς παραγγέλλει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ στόματος τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου «Ὡν (γυναικῶν) ἔστω οὐχ ὁ ἕξωθεν ἐμπλο-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀνώτερον παντός ἐπαίνου.

Ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ὄραϊον τεῦχος τοῦ Ἀπολογοισμοῦ τοῦ ἔργου τῆς ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης Φρειδερίκης «Προνοίας Βορείων Ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος» διὰ τὰ ἔτη 1950-1951 καὶ εἶδομεν συγκεντρωμένην καὶ δι' εὐγλώττων ἀριθμῶν καὶ χαρακτηριστικωτάτων εἰκόνων ἐπιμαρτυρουμένην τὴν ὄλην, ἀληθῶς ἐργώδη καὶ καταπληκτικῶς θαυμαστήν, ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἡ ὑψηλὴ Βασιλικὴ πρωτοβουλία, συμπαραστατομένη ὑπὸ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς δραστηριότητος τῶν ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Α. Μ. συνεργαζομένων ἐπιλέκτων μελῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωρίας καὶ ὑπὸ τῆς προθύμου καὶ ἀφειδοῦς ὀλοκλήρου τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ συνεισφορᾶς. Πᾶς οἰοσθήποτε ἀνθρώπινος ἔπαινος καὶ πᾶσα ἀπόπειρα ἐξάρσεως τοῦ μεγαλειώδους, πράγματι, ἔργου τῆς διασώσεως ἰδίᾳ τῆς τόσον δεινῶς κινδυνευσάσης παιδικῆς ἡλικίας ἐκ τῆς εἰς τὰς μαρτυρικὰς ἐπαρχίας τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀκριτισμοῦ ἐνοκηψάσης συμφορᾶς θὰ ἦσαν κατώτερα τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπιτελεσθέντων. Εἶθε ὁ Κύριος τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους νὰ ἐπιβραβεύῃ ἐπαξίως τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας τῆς καλῆς Βα-

κῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πρᾶξος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές» (Πέτρ. Α' 3, 3-5) Καὶ πάλιν «Βούλομαι... ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὃ πρέπει γυναῖξιν ἐπαγγελλομέναις θεοσεβείαν, δι' ἔργων ἀγαθῶν». (Τιμ. Α' 2, 9-10). Μόνον κατὰ τὰ θεῖα αὐτὰ παραγγέλματα ρυθμιζοῦσαι αἱ ἑλληνίδες ὀρθόδοξοι χριστιανῆαι τὴν ζωὴν τῶν ἀποβαίνουν μεγάλαι ἠθικαὶ δυνάμεις, δυνάμεναι νὰ ἐξομοιωθοῦν πρὸς τὰς μητέρας ἐκείνας, αἵτινες ἐγέννησαν καὶ ἐπαιδαγόγησαν μεγάλους ἄνδρας καὶ πνευματικὸς ἡγέτας, τοὺς Ἡρώας καὶ Μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπικαλούμενοι τὴν θεϊαν χάριν καὶ τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον, διατελοῦμεν μετὰ διαπύρων πατρικῶν εὐχῶν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Πρόεδρος
- † Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ
- † Ὁ Βεροῦν καὶ Ναούσης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
- † Ὁ Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
- † Ὁ Σερρών καὶ Νιγρίτης ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Λαρίσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Χαλκίδος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Σύρου Τήνου κ.λ.π. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ
- † Ὁ Πατρῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνορίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ὁ Ζακύνθου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

οίσεως καὶ τῶν προσδραμόντων εἰς τὸν ὑπὸ τῆς θερμομεροῦ πνοῆς τῆς Α. Μ. προκληθέντα ὡστικὸν συναγερόν, στερεῶν ἅμα καὶ ὀλοκληρῶν διὰ τῆς πανσθενοῦς δυνάμεως Του τὸ συντελεσθὲν τεράστιον ἔργον τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἡ λαϊκὴ εὐσέβεια.

Ἡ αὐριανὴ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου θεωρεῖται, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἀπὸ παλαιωτάτων ἡδὴ χρόνων εἰς τινὰς νήσους τῶν Κυκλάδων ὡς ἡμέρα, καθ' ἣν «ἐορτάζουν τὰ πουλιὰ» καὶ ἀπαγορεύεται οἰαδήποτε κατ' αὐτὴν κακοποιήσις πτηνῶν, ὡς παράβασις αὐτόχρημα θρησκευτικοῦ καθήκοντος. Τοῦτο ὀφείλεται, προφανῶς, εἰς τὴν ἐν τῇ σχετικῇ εὐαγγελικῇ διηγήσει ἀναφορὰν τοῦ «ζεύγους τρυγόνων ἢ δύο νεοσσῶν περιστερῶν», τῆς, κατὰ τὸν Νόμον, θυσίας τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας ἐπὶ τῇ πρώτῃ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων παρουσιάσει τοῦ θείου Βρέφους. Ἄλλὰ καὶ ἡ φόρτωσις καὶ ἡ ἐπίσαξις ἐτι τῶν ὑποζυγίων, καὶ δὴ τῶν ὄνων, θεωρεῖται, κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, ἐνιαχοῦ τῶν Κυκλάδων ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἀπηγορευμένη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἔνεκα ἴσως τῆς εἰς πολλὰς παλαιὰς εἰκονογραφίας παριστωμένης σκηρῆς τῆς ἐπὶ ὄνου μεταβάσεως εἰς Αἴγυπτον τῆς Παναγίας, φευγούσης μετὰ τοῦ θείου Βρέφους τὸν διωγμὸν τοῦ Ἡρώδου. Πόσας, ἀληθῶς, ὠραίας καὶ συγκινητικὰς συνηθείας δὲν διατηρεῖ ἡ ὑγῆς καὶ ἄδολος εὐσέβεια τῆς λαϊκῆς ψυχῆς!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῇ 16ῃ λήξαντος μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν Χριστουγέννων συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ Μακ. Πρόεδρος πρόχρηθη τοῖς Σεβ. Συνοδικοῖς Συνέδροις, ὅπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ αὐτοῖς αἴσιον, εἰρηνικόν, εὐλογημένον παρὰ Κυρίου καὶ φορὸν ὑγείας καὶ δυνάμεως πρὸς ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ὑπηρεσιῶν τῶν.

— Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ὁ Μακ. Πρόεδρος ἐν βαθείᾳ θλίψει ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ αἰδίου Μητροπολίτου Μαρωνείας καὶ Θάσου κυροῦ Βασιλείου, μεθ' ἧς ἡ Ἱ. Σύνοδος, κατελθοῦσα ἐν σώματι εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐτέλεσε Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάτους Ἱεράρχου.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, τῆς 16ης λήξαντος μηνὸς, κατηρτίσθη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναίου καὶ Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου, τοῦ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικῷ Ἐπιτρόπου Καθηγητοῦ κ. Ἰωάν. Καρμίρη καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Θέμελη, ἵνα ἐξετάσῃ τὰς δοξασίας τῆς θρησκευτικῆς ὁμάδος τοῦ Ἰωάν. Ἀρνέλλου.

— Ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 20ῆς τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος, λαβοῦσα γνῶσιν σχετικοῦ πρὸς αὐτὴν ὑπομνήματος τῶν ἐν Ρώμῃ ἐλλήνων ἐπιστημόνων καὶ σπουδαστῶν, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν διὰ τὴν ἐν Ρώμῃ ἱδρυσιν ἐλληνικοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ, πρὸς θεραπείαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν αὐτόθι ἐγκατεστημένων καὶ παρεπιδημούντων Ἑλλήνων.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τὸ Κεντρ. Συμβούλιον τῆς

Ἄπ. Διακονίας συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου τῆς 21ῆς τοῦ λήξαντος μηνὸς Ἰανουαρίου.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, ἐγκριθείσης τῆς διὰ τὴν προμήθειαν ἐνὸς συστήματος «μονοτυπίας» ἀπαιτουμένης χρηματικῆς δαπάνης, ἀπεφασίσθη ἡ ἀμεσὸς παραγγελία τούτου.

Ἀπεφασίσθη, ὡσαύτως, ἡ συνέχισις τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κτιρίου τοῦ παρὰ τὴν Ἀγ. Βαρβάραν Δαφνίου ἀνεγειρομένου «Οἴκου Φοιτητρίας».

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἐνεκρίθη ἡ ἐκδοσις τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγ. Ἑβδομάδος, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σχετικῆς ἐκδόσεως τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, ἥτις θὰ εἶναι ἐτοιμὴ περὶ τὸ τέλος τοῦ παρόντος μηνός.

Ἐπίσης ἐνεκρίθη ὁ διορισμὸς τῶν θεολόγων κ.κ. Παναγ. Ρογκάκου καὶ Ἀνδρ. Βλαντίκα ὡς βοηθῶν Ἱεροκηρύκων, τοῦ μὲν παρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σπάρτης, τοῦ δὲ παρὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν.

Τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον ἐπεσκέφθησαν κατ' αὐτὰς, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστ. Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Βασιλείου Βέλλα, καὶ συνέφαγον μετὰ τῶν φοιτητῶν ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Μ. Δένδιας, ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Ἄπ. Δασκαλάκης, ὁ Κοσμητὸς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Γ. Ζώρας καὶ ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐφημερίδος «Ἔθνος» κ. Β. Καζαντζής, πάντες δ' ὠμίλησαν πρὸς τοὺς τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος, ὅπως ἐγένοντο ἐνθουσιωδῶς δεκτοί.

Ὁ παρὰ τῆς Ἄπ. Διακονίας Διευθυντῆς Ἰεροκλ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου Αἰδεσ. Πρωτοπρ. κ. Ἐμμαν. Γ. Μυτιληναῖος ὠμίλησε τῆς 21ῆς λήξαντος μηνός πρὸς τοὺς πρωτοετείς σπουδαστὰς τοῦ παρὰ τῆς Ριζαρεῖω Ἐκκλησ. Σχολῆς Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου.

Οἱ σπουδασταὶ τοῦ παρὰ τῆς Ριζαρεῖω Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου ἐπεσκέφθησαν κατ' αὐτὰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, τοῦ ὁποῦ ὁ Διευθυντῆς Σεβ. Μητροπολίτης πρῶην Λήμνου κ. Βασίλειος, ἐξήγησε πρὸς αὐτοὺς τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος. Ἀκολούθως ἐπεσκέφθησαν τὰς τυπογραφικὰς κλπ. ἐγκαταστάσεις καὶ τὰ γραφεῖα τῆς Ἄπ. Διακονίας, ἐπεξηγούντος τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Βαρνάβα Γζωρτζάτου.

Προσκήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφανείων κ. Κυρίλλου μετέβη εἰς Καρδίτσαν τῆς 22α τοῦ λήξαντος μηνός Ἰανουαρίου ὁ Διευθυντῆς Ἰεροκλ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου Αἰδεσ. Πρωτοπρ. κ. Ἐμμαν. Γ. Μυτιληναῖος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Λάμπρου Ζαχαρή, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διοργανώσεως «Ἑβδομάδος Κηρυγμάτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας», ἥτις ἤρξατο τῆς ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (25ης) διὰ πανηγυρικοῦ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ ἑσπερινοῦ, καθ' ὃν χοροστατήσας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν κηρυγμάτων καὶ παρουσίασε πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησιαστικὸν τὸν Αἰδεσ. κ. Ἐμμαν. Γ. Μυτιληναῖον, ὅστις ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Καρδίτῃ διαμονῆς του ὁ Διευθυντῆς Ἰεροκλ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου ὠμίλησε: 1) πρὸς τὸν Ἱερὸν Κληρὸν τῆς πόλεως, πρὸς ὃν παρουσίασεν αὐτὸν διὰ θερμῶν λόγων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, 2) πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τοῦ αὐτόθι. Κατωτέρου Ἱερατικοῦ Φροντιστηρίου, μεθ' ὧν συνειστιάσθη, καὶ 3) πρὸς τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν τριῶν Γυμνασίων τῆς πόλεως, εἰς τρεῖς ἀλληπαλλήλους συγκεντρώσεις ἐν ἱεροῖς ναοῖς, ἐνθα ὠδηγήθησαν ὑπὸ τῶν καθηγητῶν των. Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ὠμίλησε καὶ ὁ κ. Α. Ζαχαρῆς.

Ἐκ Καρδίτσης ὁ αὐτὸς παρὰ τῆς Ἀποστ. Διακο-

νίας Διευθυντῆς ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἐνθα ἐγένετο μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης δεκτὸς εἰς συνεργασίαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Δωροθέου ἐπὶ ζητημάτων τοῦ αὐτόθι Τοπικοῦ Παραρτήματος τῆς Ἄπ. Διακονίας. Κατὰ δὲ τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφήν, διερχόμενος ἐκ Βόλου, ἐγένετο ἐπίσης δεκτὸς εἰς συνεργασίαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰωακείμ καὶ ἐνημερώθη ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ αὐτόθι Τοπικοῦ Παραρτήματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐπισκεφθεὶς δὲ τὸ αὐτόθι Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον, ὠμίλησε πρὸς τοὺς τροφίμους αὐτοῦ. Εἰς Ἀθήνας ἐπέστρεψε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην.

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Ἰεροσκευμάτων, μετὰ γνωμάτευσιν τοῦ οἰκείου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, συνιστᾷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 130155 Ἐγκυκλίου του πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκπαιδευτικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους τὸ μὲν οἰκονομικὸν περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», ὡς κατάλληλον καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν Γυμνασίων, τὸ δὲ παιδικὸν τούτου παράστημα «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά», ὡς κατάλληλον καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τῶν Δημοτικῶν Σχολείων καὶ τῶν κατωτέρων τάξεων τῶν Γυμνασίων καὶ παραγγέλλει, ὅπως συσταθῇ καταλλήλως πρὸς τοὺς μαθητὰς ἢ προμήθεια τούτων.

Ἐκοινοποιήθησαν τῆς Ἄπ. Διακονίας Ἐγκύκλιος τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Μυτιληνῆς κ. Ἰακώβου καὶ Δημητριάδος κ. Ἰωακείμ ἀπευθυνόμεναι πρὸς τοὺς Ἀρχιερατικοὺς Ἐπιτρόπους καὶ τοὺς Ἐφημερίους τῶν Ἐπαρχιῶν των, δι' ὧν οὐκισταὶ αὐτοῖς ὡς καθήκον ἢ μέρος πρὸς διάδοσιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδιδόμενων περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιληνῆς κ. Ἰακώβος ἀπέστειλε πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου 150 ὀκάδας ἐλαίου ἀρίστης ποιότητος.

Ἐξεδόθη καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 14 τεύχος (τοῦ μηνός Φεβρουαρίου 1953) τοῦ Περιοδικοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἱερούργησεν ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαιώσεως τῆς 17ῆς λήξαντος μηνός ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγ. Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν θεοφιλ. βοηθῶν Ἐπισκόπων Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ Ρωγῶν κ. Διονυσίου.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, μεταβάς τῆς 14ῆς λήξαντος μηνός εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, συνεργάσθη μετὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

— Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθησαν πρὸς συνεργασίαν οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Συντονισμοῦ κ. Μαρκεζίνης, τῶν Οἰκονομικῶν κ. Παπαγιάννης καὶ τῆς Γεωργίας κ. Ἀποστολίδης.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδριῶν τοῦ Συμβουλίου ἀνοικοδομήσεως κατεστραμμένων ἱ. ναῶν, τῆς 16ῆς λήξαντος μηνός καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τῆς 21ῆς.

— Ἐπίσης ἡ Α. Μακ. προήδρευσε συσκέψεως διὰ τὸν ἔορτασμόν τῆς 90ετηρίδος τοῦ κ. Ἰπποκρ. Καρβαβία.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη Ἐπιτροπὴν τῶν Ἠνωμένων Γυναικείων Σωματείων, τῆς 22α τοῦ λήξαντος μηνός, τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἐταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων τῆς 23ῆς, ἐπιτροπὰς τῶν Σωματείων Ὑποδηματοπωλῶν καὶ Αὐτοκινητιστῶν τῆς 24ῆς καὶ ἐπιτροπὴν τῶν οἰκιστῶν Βουλγαγιμένης τῆς 27ῆς.

— Τὴν Α. Μακ. ἐπεσκέφθησαν ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ τὸ δεύτερον 150ῆμερον τοῦ λήξαντος μηνός

Ἰανουαρίου, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Λαρίσης κ. Δωρόθεος, Πρεβέζης κ. Στυλιανός, Ἄρτης κ. Σεραφεῖμ, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναῖος, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Κορινθίας κ. Προκόπιος, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνος, Σύρου, Τήνου κλπ. κ. Φιλάρετος, Πατρῶν κ. Θεόκλητος, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀγαθόνικος, Μυτινηίας καὶ Κυουρίας κ. Γερμανός, Ὑδρας καὶ Σπετσῶν κ. Προκόπιος, Ἰερισσοῦ καὶ Ἀγ. Ὄρους κ. Κυπριανός καὶ Θήρας κ. Γεώργιος.

— Ἐπίσης τὴν Α. Μ. ἐπεγκέφθησαν κατὰ σειρὰν οἱ κ.κ. Γ. Στράτος πρῶν ὑπουργός, Θεμ. Ἀθανασιάδης Νόβας νομάρχης Μαγνησίας, Ξυνόπουλος πρῶν βουλευτῆς, Σ. Καλλιάφας καθηγητῆς τοῦ Πανιμίου Ἀθηνῶν, Ἀμ. Ἀλιβιζάτος καθηγητῆς τοῦ Πανιμίου Ἀθηνῶν, Γρανίτσας στρατηγός, Φράγκος βουλευτῆς Ἀττικῆς, Σκανδαλάκης δήμαρχος Καλλιθέας, Ἠλιάδης Γεν. Διτῆς τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς, Τριανταφυλλίδης πρεσβευτῆς, Θ. Ἀσημακόπουλος τῆς Διεθνούς Χριστιαν. Ἠγεσίας, Μίχας Γενικός Διοικητῆς Θράκης, Ἰωάννου βουλευτῆς Ἰωαννίνων, Βασιλειάδης Ιατρός, Παναγόπουλος δικηγόρος, Σκουριώτης δικηγόρος, Θεολογίτης πρῶν ὑπουργός, Γόντικας πολιτευτῆς Ἠλείας, Ἠλιάδης δημοσιογράφος, Παπαρρηγόπουλος νομάρχης Καβάλλας, Μαρινάκης καὶ Βασιλικός πολιτευταί, κ. ἄ.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τῇ προχθὲς Παρασκευῇ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐτελέσθη ἐν τῷ Πανεπιστημιακῷ ναῶ τῆς Καπνικαρέας τὸ καθιερωμένον ἐπίσημον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν αἰδιδίμων Ἰδρυτῶν, Καθηγητῶν καὶ Εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἱεουργούντος τοῦ θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ρωγῶν κ. Διονυσίου, ἀκολουθῶν δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Πρυτάνεως κ. Μ. Δένδια, εἶπε τὸν πανηγυρικὸν ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Κωνστ. Μπόνης ἐπὶ τοῦ θέματος *Βασιλείου τοῦ Μεγάλου εἰς τὸ «Πρόσθεξ σαυτῶ»*.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱ. Μητρόπολις Ζακύνθου

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Ζακύνθου, ὅτι τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὀκταήμερον θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Περιόδικου «Τὸ Χαροῦμενο Σπίτι» Ἱεροκλήρῃ κ. Λάμπρος Ζαχαρίας, ἐπὶ παρουσίᾳ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου.

Ὅμιλοι ἐγένοντο, ἐπίσης, ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὸ Γυμνάσιον, τὸ Κολλέγιον, τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα καὶ τὰ διάφορα τμήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς ἐπὶ τούτῳ συγκεντρωθέντας Ἐφημέριους.

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφασάλων

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καρδίτσας:

Εἰς ἀτιμόσφαιραν ἀγάπης καὶ βαθυτάτης ἐκτιμήσεως ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κύριλλος ἐτέλεσε τὴν Κυριακὴν 18ην λήξαντος μηνός τὰ ἐγκαίνια τῶν νέων γραφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν αἰθουσῶν συγκεντρώσεων καὶ συνεδριάσεων τοῦ διαρρυθμισθέντος καὶ ἐπεκταθέντος Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου. Παρέστησαν ἅπασαι αἱ ἀρχαί, ἐκπρόσωποι τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ πλήθῃ κόσμου, τὰ ὁποία κατέκλυσαν τὸν περίεξ τῆς Μητροπόλεως χῶρον. Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν ὠμίλησεν ἡ Α. Σ. περὶ τοῦ συντελεσθέντος ἔργου, ὅπερ ὑπηγόρευσεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀποστολῆς τῆς Μητροπόλεως. Ἐν συνεχείᾳ ὁμιλήσας ὁ Νομάρχης κ. Σακκάς ἐξῆρε τὸ ἔργον

τῆς Α. Σ. ὡς πνευματικὸ ἡγέτου τοῦ Νομοῦ καὶ ὁ Δήμαρχος κ. Μπλατσούκας, ὅστις συνεχάρη τὴν Α. Σ. καὶ ἠυχάριστησεν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως, διότι διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἐπροίκισεν αὐτὴν δι' ἐνὸς ἔργου πολιτισμοῦ.

Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ Σ. Μητροπολίτης ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ, ἀντιπροσωπεῖται δὲ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὄλων τῶν σχολείων τῆς πόλεως προσέφεραν τῇ Α. Σ. ἀνθοδέσμας μετὰ συγκινητικῶν προσφωνήσεων.

Τὴν Κυριακὴν, 25ην λήξαντος μηνός, κατετέθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυρίλλου ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Φαρσάλων. Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν αἱ ἀρχαὶ καὶ ὀλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως. Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν ὠμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὅστις συνεχάρη τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς πόλεως Φαρσάλων, προσέφερε δὲ ὡς ἀτομικὴν του συνεισφοράν δραχμὰς πέντε ἑκατομμύρια. Ἀκολουθῶν ὠμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Φαρσάλων. Ἡ μουσικὴ τῆς Στρατιᾶς Λαρίσης ἀπέδωκε τὰς τιμὰς.

Ἱ. Μητρόπολις Θήρας.

Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ἐκ Θήρας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γεώργιος, μεταβάς τὴν 5ην Δεκεμβρίου π. ἔ. εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν ἐν Ἡμεροβιγλίῳ Γυναικίαν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐτέλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξεν ἄφ' ἑσπέρας καὶ τὴν πρωτὴν τὸν θείον λόγον. Κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἡ Α. Σ. προέστη τῶν πανηγύρεων τῶν ἱ. ναῶν ἁγίας Ἀννης Βόθωνος, ἁγίου Σπυρίδωνος Ἐμπορείου, καὶ ἁγίου Ἐλευθερίου Κοντοχωρίου, κηρύξας πανταχοῦ τὸν θείον λόγον.

Τὴν 14ην τοῦ ἰδίου μηνός ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, προεδρεύσας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου Θήρας, συνεχάρη τοὺς ἀντιπροσώπους ὀλοκλήρου τῆς Νήσου διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος ἐνδιαφέροντων.

Τὴν 19ην τοῦ ἰδίου μηνός ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ ἐδέχθη ἡ Α. Σ. τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς ἔδρας του μετὰ τῶν Διδασκάλων καὶ τοῦ Κατηχητοῦ των, ἐξομολογηθέντας καὶ μέλλοντας νὰ κοινωνήσουν τὴν ἐπομένην τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς ἐπικαίρους πατρικὰς συμβουλὰς.

Ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου διωρίσθη ἐκκλησιαστικὸς ἐπόπτης καὶ περιοδεύων Πνευματικὸς ὁ Αἰδεσ. Οἰκονόμος Μηνᾶς Σκοπελίτης.

Ἱ. Μητρόπολις Μαργωνείας καὶ Θάσου.

Κατὰ νεωτέρας ἐξ ἐγκύρου πηγῆς πληροφορίας, τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου κυροῦ Βασιλείου προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος, ὅστις καὶ εἶπε τὸν ἐπικήδειον. Τῆς τελετῆς μετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων καὶ Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνος.

Ἱ. Μητρόπολις Παροναξίας.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Νάξου:

Τὴν 21ην Νοεμβρίου π. ἔ., ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς τὸ ἐνταῦθα Ἱ. Προσκύνημα τῆς «Χρυσοπολιτισσῆς», ἔνθα σφύεται ἀρχαιοτάτη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Τοῦ τε Μ. Ἐσπερινοῦ καὶ τῆς θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀμβρόσιος, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὸν θείον λόγον πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἑορτασάς, οἵτινες ἀθρόοι προσῆλθον ἐκ πολλῶν Κοινοτήτων τῆς νήσου. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐγένετο μετὰ τῆς συνήθους λαμπρότητος καὶ ἱεροπρεπειᾶς ἡ ἀνά τὴν πόλιν λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.

Παρηκολούθησαν μετὰ προφανοῦς εὐλαβείας ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τὰ Σχολεῖα μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, αἱ Ὀρθόδοξοι μαθήτριαί τῆς ἐνταύθα Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς τῶν Οὐρσουλινῶν, ἅπαντα τὰ σωματεῖα μετὰ τῶν σημαίων αὐτῶν καὶ πλῆθος λαοῦ ἐκ τῶν διαφόρων χωριῶν τῆς Νήσου.

Τὴν 7ην Δεκεμβρίου, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ Καθεδρικῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἱερέων καὶ ἐπὶ παρουσία τῶν Ἀρχῶν καὶ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος, εἰς τὸ τέλος δ' αὐτῆς ὠμίλησεν ὁ Πανος. Πρωτοσύγκελλος ὑποβαλὼν τὰς εὐχὰς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν ἐορτάζοντα Μητροπολίτην, ὅστις ἀπήντησε βαθύτατα συγκινημένως.

Ι. Μητρόπολις Σιδηροκάστρου.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σιδηροκάστρου :

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀναπτύσσοντα γενικότεραν κοινωνικὴν δράσιν, ἐξώρμησαν κατὰ τὸ διαρρηθῆσαν δίμηνον εἰς διάφορα Ἀκριτικὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Σιντικής. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τούτων Κληρικοὶ ἔλαβον μέρος κατὰ τὴν τέλει τῆς θείας Λειτουργίας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐδίδαξαν ἐιδικὰ Κατηχητικὰ μαθήματα εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων καὶ ὠμίλησαν πρὸς τοὺς κατοίκους ἐπὶ θεμάτων ἠθικο-κοινωνικοῦ περιεχομένου, ἧ δὲ χορῶδια ἔφαλε διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἔθνη ἀσμάτα.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων ἐπεσκέφθησαν συνοριακὰ φυλάκια, ἐψυχαγώγησαν τοὺς στρατιώτας, διένειμαν εἰς αὐτοὺς διάφορα δῶρα, προσφερθέντα ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Σιδηροκάστρου, καὶ παρέστησαν εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν ὀρθοτικὸν χειμάρρον τοῦ φυλακίου Κούλας, εἰς ἀπόστασιν πέντε μέτρων ἀπὸ τῶν ἔναντι αὐτοῦ βουλγάρων φρουρῶν.

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Μητροπόλεως μετὰ καὶ ἄλλων Φιλανθρωπικῶν Ταμείων διένειμαν 5.500.000 δραχ. εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ἡ δὲ Μητρόπολις ἐξ ἰδίων διένειμε 140 ἀρτους καὶ 35 ὄκ. κρέατος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Τῇ 28 Σεπτ. παρ. ἔτους ὑπὸ τῆς Α.Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαῆλ ἐτελέσθησαν ἐν Los Angeles μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως τὰ θυρανοίξια τοῦ, χορηγία τοῦ κ. Κ. Σκούρα, ἀνεγερθέντος νέου μεγαλοπρεπέστατου ὀρθοδόξου καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, παρισταμένου τοῦ Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας Καλιφορνίας καὶ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν πολιτικῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Ἡ Α.Σ. προσφωνῶν τὸν μέγαν εὐεργέτην ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον ἐξ ὀνόματος τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὴν τελετὴν καὶ τὴν ἐπακολουθήσανσαν θείαν λειτουργίαν παρηκολούθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀμερικανῶν βοηθήσαντες χρηματικῶς εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ. Μετὰ τῆς Α.Σ. συνιερούργησαν καὶ οἱ θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Νύσσης κ. Γερμανός, Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ Ναξιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, καὶ ὁ ῥώσος Ἐπίσκοπος τῆς ῥωσικῆς συνοδικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἀντώνιος. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ Ἀμβωνος ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ.

Τῇ ἐπαύριον ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, συνεχισθεισῶν ἐπὶ τριήμερον, μετ' αὐτὰς δ' ἐν συρροῇ χιλιάδων λαοῦ ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, συμ-

παραστατομένου ὑπὸ τῶν προμνημονευθέντων ἀρχιερέων. Κατ' αὐτὰ παρήσαν καὶ ὁ ἐν Ἀμερικῇ ἑλληὴν Πρεσβευτῆς κ. Ἀθ. Πολίτης καὶ ὁ ἐν Ἀγ. Φραγκίσκῳ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Α. Ἀντωνόπουλος.

Ἡ Α.Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαῆλ ἐν συνεντεύξει πρὸς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης ὁμιλῶν περὶ τῶν κυρίων θεμάτων τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς δράσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ θεσμὸς τοῦ Δεκαδολλαρίου, χάρις εἰς τὴν ἐνδελειχῆ μέρειμαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, βαθμηδὸν γίνεται συνείδησις τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἑλλήνων ὅτι εἶνε ἐξαιρετικὴ ἡ οικονομικὴ δυναμικότης τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνισμοῦ, ὅπερ ἔχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸ μέλλον τῆς αὐτόθι ὁμογενείας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ εὐρυτάτου καὶ καλῶς μελετημένου προγράμματος τῆς Ἐκκλησίας ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐνεργεῖ μὲ ὀδηγὸν τὴν πείραν καὶ τὰς παραδόσεις ὀλοκλήρων αἰώνων ὅτι, καθ' ἃ πιστεύει ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ, καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ὑπὸ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» διοργανωθέντος «προσκυνημάτων τῶν Μητέρων» διὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ ὀλίγην ὑπομονὴν ὄλων μας θὰ λυθῆ εὐνοϊκῶς, διότι ἡ ἐνέργεια αὐτῆ εἶνε ἀπὸ τὰ δραστικότερα καὶ ἀποτελεσματικότερα μέσα τοῦ συνδέσμου μας μὲ τὴν ἐνδοξον γενέτειράν μας ὅτι εἰς τὸν διὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸν τομέα δύσκολον ἀγῶνά μας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐσημειώθη σημαντικὴ πρόοδος ὅτι ἀντὶ ναῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ἐπιβλητικῶν ἀπαιτεῖται μᾶλλον ἀνέγερσις εὐρέων κοινοτικῶν κέντρων πλησίον τῶν ναῶν πρὸς στέγασιν τῶν κοινοτικῶν σχολείων καὶ ἐν γένει συγκέντρωσιν τῶν παιδιῶν ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ εὐρίσκειται εἰς ἀγαθωτάτας σχέσεις μὲ ὄλους τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ὅτι ἡ ἑλληνικὴ νεολαία τῆς Ἀμερικῆς τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ παρακολούθησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ οἱ αἱ Φιλόπτωχοί μας Ἀδελφότητες ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ προσφέρουν τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ὁμογένειαν.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἐθέσπισεν, ὅπως ἡ τελευταία ἑβδομάς τοῦ Ἰανουαρίου ἐορτάζεται ὡς ἑβδομάς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

Ἐφέτος ἡ ἑβδομάς αὐτῆ, μεταξὺ 25ης Ἰανουαρίου καὶ 31ης τοῦ ἰδίου, θὰ ἐορτασθῆ μὲ ἱεροτελεστίας, μὲ κοσμικὰς συγκεντρώσεις, μὲ διαλέξεις κάθε ἐσπέραν περὶ τῆς δυνάμεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὡς ἐκπολιτιστικῆς μέσου, περὶ τῶν ἀγῶνων τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ὑπὲρ τῆς γλώσσης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς διαφωτίσεως τῆς κοινωνίας, περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, περὶ τοῦ ρόλου τῆς Ἑλληνίδος ἐν Ἀμερικῇ, καὶ περὶ τῶν προσπαθειῶν τῶν κοινοτικῶν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Τὴν Τετάρτην, τῆς 28ης, θὰ γίνῃ δεξιῶσις εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τιμὴν τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, ὅποτε θὰ ἐκφρρηθῆ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν τύπον διὰ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν του εἰς τὸ ἔργον τῆς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς κοινωνίας πρὸς αὐτὸν διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Οἴκου Δημοσιεύσεων Πολιτιστικῆς καὶ Παιδαγωγικῆς Φιλολογίας ἐξεδόθη φυλλάδιον τοῦ Δ. Ι. Σιδωρωφ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιστημονικαὶ προρρήσεις καὶ θρησκευτικαὶ προφητεῖαι», ἀναπτύσσον τὴν «ἀντιδραστικὴν, ἀντιεπιστημονικὴν καὶ ἐκμεταλλευτικὴν» φύσιν τῆς θρησκείας καὶ παντὸς τύπου μυστικισμοῦ καὶ προλήψεων. «Ἡ σύγχρονος ἱεραρχικὴ κεφαλαιοκρατία—λέγεται ἐν αὐτῷ, σὺν ἄλλοις—χρησιμοποιεῖ εὐρύτατα τὴν θρησκείαν ὡς ὄπλον ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐργατῶν, ὡς μέσον ἰδεολογικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς εἰρήνης, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ὡς θρησκευτικὸν ὄπλον μεθυστικῶν τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Ἡ θρησκεία, ἐνδιαφερομένη νὰ ἐκμε-

ταλλεύεται τὰς κοινωνικάς τάξεις, προσπαθεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸν λαὸν εἰς ὑποτακτικούς δούλους. Ὁ σοβιετικός μας λαὸς κατὰ μεγάλην πλειονότητα εἶναι ἄθεος καὶ ἄπιστος. Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς χώρας μας καὶ τῇ συνειδήσει τοῦ σοβιετικού λαοῦ θεμελιώδεις μεταβολάς, ὑπάρχουν οἱ μὴ ἐντελῶς ἀπαλλαγέντες ἀπὸ τὰ ἴχνη τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ἰδεολογίας καὶ ἰδίως τῆς θρησκευτικῆς προλήψεως. Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ προλήψεις ὑφίστανται ἐν τῇ συνειδήσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τῶν τῆς παλαιᾶς γενεᾶς τῆς τσαρικήσ Ρωσίας. Ἡ σοβιετικὴ νεολαία ἐν τῷ συνόλω τῆς δὲν ἐμολύνηθῃ ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς προλήψεως».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Ἐκκλησ. Κήρυξ», ὄργανον τῆς ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ ὀρθοδόξου ρωσικῆς Ἐξαρχίας (Ὀκτ.—Νοεμβρ. 1952), ὁ σερβικός τύπος πρό τινας ἐξηγέρθη ζωηρῶς κατὰ τῆς θρησκείας, καὶ δὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς ἀσυμβιβάστου πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ μαρξικοῦ ὀλισμοῦ. Εἰς ἐκ τῶν λόγων τῆς ἐπιθέσεως φέρεται ἡ ἄρνησις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς σερβικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Σύνδεσμον τοῦ ὀρθοδόξου σερβικοῦ Κλήρου διὰ ψήφων 14 ἐναντι τριῶν, τοῦ Πατριάρχου ἀποσχόντος τῇ ψηφοφορίας. Ἡ «Μπόρμα» (Ἀγών), ἐπίσημον κυβερνητικὸν ὄργανον, κατακρίνει τοὺς ἀρχιερεῖς ὡς ὀπισθοδρομικούς καὶ μισοῦντας τὴν νεαρὴν σοσιαλιστικὴν Γιουγосλαβίαν καὶ τὸ σῶστημα αὐτῆς καὶ ἀλληλεγγύους πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικούς.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος «Σύνδεσμος» ἐπήχθη τῷ 1947 τῷ δὲ 1951 ἤριθμοι 1650 ἱερεῖς, ἐναντι τοῦ ἐκ 2.300 ἱερέων συνόλου. Πολλὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου κατέχουν ὑπευθύνους θέσεις ἐν τῷ «Λαϊκῷ Μετώπῳ», ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν ἐν Γιουγосλαβίᾳ πολιτικὸν κόμμα. Ἡ ἄρνησις πολλῶν ἱερέων νὰ ἐγγραφῶν εἰς τὸν Σύνδεσμον θεωρεῖται ὡς σιωπηλὴ ἀντίδρασις τοῦ Κλήρου κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, τούτου δ' ἕνεκα μόνον εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους παρέχονται δελτία τροφίμων καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀρχιμ. Χριστοφόρος Ἀθ. Καλύβα Ἱεροκήρυκος Χαλκίδος, 30 Χαρακτῆρες. Ἀθήναι 1952 (σελ. 125).

E. P. Parapoutsos La Catharsis des passious d'après Aristot. Collection de l'Institut Français d'Athènes 71, dirigée par Octave Merlier. Athènes 1953, (σελ. 41).

Μητροπολίτου Ἡλιοπόλεως καὶ Φειρῶν Γενναδίου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τόμος πρῶτος. Ἀθήναι 1953. (σελ. ιε' + 445), μετ' εἰκόνας καὶ Χάρτου τοπογραφικοῦ καὶ ἀρχαιολογικοῦ τῆς ΚΠόλεως).

Μιχαὴλ Γιαπαλῆ Σταυροφόρου, Ἀγρότες καὶ Προλετάριοι. Ἐκδόσις Α' Ἀθήναι 1950 (σελ. 64).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερῶν Μητροπόλιν Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, τακτοποίησις διευθύνσεων ἱερέων ὑμετέρας Μητροπόλεως ἐγένετο κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1441/31-12-52 ὑμέτερον ἔγγραφον εὐχαρστοῦμεν.— Αἰδ. Γ. Σπανόπουλον, Βαλτοτόπι Δ. Τσιαδῆν, Κέραμον, Χίου· Ν. Ζήκον, Πριόνια, Παιονίας· αἰτηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.— Αἰδ. Β. Καϊμάκη, Θεσσαλονικὴν ἀπεστάλη ὑμῖν ὁλόκληρος ὁ τόμος τοῦ 1952.— Αἰδ. Δ. Ἀναγνωστόπουλον, Λευκάσιον, Καλαβρύτων· Σ. Πλέσαν, Ἐνταῦθα Κ. Δάβιον, Περιστῆρι, Τριπόλεως· Μ. Κοκκινίδην, Ἡράκλειον, Κρήτης· Δ. Παπαδόπουλον, Καστανιάς, Ἐβρου· Ν. Τσάμην, Δίβρην, Ἡλείας· Ἐ. Παπαθεοδώρου, Ἄνω Κλεπᾶν, Ναυπακτίας· Περιοδικὸν «Σάλπιγμα», Ἐνταῦθα ἐγένετο ἀλλαγὴ τῇ διευθύνσεως ἡμῶν.— Αἰδ. Π. Ἡλιάδην, Γουμενίσσαν, Κιλκίς· Ν. Παπαθανασίου, Γουμενίσσαν, Κιλκίς· Κ. Κωνσταντόπουλον, Ζώνην, Μεγαλοπόλεως· Ἐ. Κόκκαλην, Τρίστινον, Ζαγορίου· Κ. Αετόπουλον, Ἀμπελάκια· Ἐ. Κανδαράκην, Συρίλι, Χανίων· Ἐ.

νεγράφητε.— Αἰδ. Ι. Μαρκάκην, Ἀπίδια, Κρήτης· Ἄν καὶ δὲν ὀφείλεται ἀπολύτως εἰς ἰδικὴν μας ὑπαιτιότητα ἢ μὴ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, ἐν τούτοις σὰς ἀποστέλλομεν τοὺς καθυστερομένους τόμους 1951 καὶ 1952 καὶ σὰς παρακαλοῦμεν, ὅπως μᾶς ἀποστείλητε τὰ εἰς χεῖρας σας φύλλα τοῦ 1951 ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλομένου τόμου.— Ἱεροῦς Ναοῦς Ἀγ. Παρασκευῆς, Γουργιανίστην καὶ Ἀγ. Νικολάου, Πετσάλην, Ἰωαννίνων ἐνεγράφητε.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλοακαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ δευτέρου Ἐφημερίου τοῦ ἐν Κατούνη Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Ἅγιος Ἀθανάσιος», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200/1940» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσῆς ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 13 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ, ὡς κατωτέρω ἐκτίθενται, κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσῆς, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πιστοποιητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῶν χηρευσουσῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων ἐν ταῖς Ἐνορίαις 1) Ἁγίου Νικολάου κοινότητος Ἁγίου Ἀδριανοῦ, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κεφαλοβρύσου καὶ 3) Ἀγ. Τριάδος Γυμνοῦ.

α) Κανονικὰ προσόντα: ἀμεμπτος βίος, ἤτοι ἀποφυγὴ σαρκικῶν παρεκτροπῶν, χαρτοπαιξίας, οἰνοποσίας, κλοπῆς κ.λ.π.

β) Νομικὰ προσόντα, ὅσα ὀρίζονται ἐν τοῖς ἀρθροῖς 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων».

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 21 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 καὶ 540/1945 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἔφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Παλαιοκάστρου καὶ 2) Ἁγίου Δημητρίου Κατσουλιάς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενο προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἄνω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῇ 20ῇ Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Γερμανὸς

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46 καὶ 47 παράγρ. 1 ἔδαφ. β' καὶ γ' τοῦ περὶ «Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἔφημερίων» Α. Ν. 2200/40, τὸ ἀρθρον 9 τοῦ Ν. Δ. 415/47 καὶ τὰς «περὶ ἐκπαίδευσως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου» διατάξεις τοῦ Α. Ν. 540/45 μετὰ τῶν σχετικῶν τροποποιήσεων καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν Νόμων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀριζόμενα προσόντα ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημερια-

κάς θέσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) Ἁγίας Τριάδος Γυθείου, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Καρδαμύλης 3) Ἁγίας Τριάδος Φλωμοχωρίου, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Γυθείῳ τῆ 15 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Δημήτριος

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Νόμου 2200 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τοὺς σχετικοὺς Νόμους περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Ξυνοβρύσεως τῆς ἡμετέρας Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντός προθεσμίας μηνὸς τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Βόλῳ τῆ 21 Δεκεμβρίου 1952

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἐλασσώνος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/1940 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὅπο τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Μικρῷ Ἐλευθεροχωρίῳ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῇ ὑποψήφιος ἐφημέριος τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῆ 19 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Ἐλασσώνος Καλλίνικος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Κοιμ. Θεοτόκου Κάτω Παναγίας καὶ 2) Ἁγ. Διονυσίου Κυλλήνης, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν μίᾶς τῶν ἐν λόγῳ θέσεων, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικὰ τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 22α Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Ἡλείας Γερμανὸς

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ κενὴ θέσις τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Ἁγίου Κωνσταντίνου» Σαρανταπόρου-Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 14 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος

Ἱερὰ Μητρόπολις Σάμου — Ἰκαρίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1ον) τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», 2ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3ον) τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκ-

παίδευσως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου» τῆς Κοινότητος Κοντείτων τῆς Νήσου Σάμου, ἵνα ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῆ 26η Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει: 1ον) τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», 2ον) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Νόμου 536/1945 «Περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3ον) τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Α. Νόμου 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Γεωργίου» τῆς Κοινότητος Παλαιοκάστρου τῆς Νήσου Σάμου, ἵνα ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῆ 26η Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις 1) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Καισαρίας καὶ 2) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων Καστανιάς-Σερβίων, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Κοζάνῃ τῆ 14 Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16, 17, 46, καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων Διακόνων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Κοπανακίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ.

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Δαμασκηνὸς

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Σύρου, Τήνου κλπ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητῆς

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰασιῶ 1.